

NOVA ГАЗЕТА

№ 10(318) Березень 12, 2015, Нью-Йорк

№ 10 (318), March 12, 2015, New York

РОСІЯ: СМУТНИЙ ЧАС

**ХТО ЗАМОВИВ УБИВСТВО
БОРИСА НЕМЦОВА?**

СТОР. 5

АМЕРИКА СЬОГОДНІ

**JAVELIN: ЧОМУ ОБАМА
НЕ ДАЄ ЇХ УКРАЇНІ?**

СТОР. 9

У ГРОМАДІ

**УКРАЇНСЬКИЙ АВАНґАРД
В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ**

СТОР. 18

ДОВКОЛА СВІТУ

**АТЛАНТИДА В ОКЕАНІ
ТА НА РАЙСЬКОМУ ОСТРОВІ**

СТОР. 20-21

«ДУМКА» І ДУМКАРІ

СТОР. 17

ЖІНОЧІ ОБЛИЧЧЯ ВІЙНИ

СТОР. 14

ШКОЛА СВЯТОЇ ТРИЦІ

при Українській Православній Катедрі Святої Трійці

за адресою: 359 Street, New York

ЗАПРОШУЄ

дорослих та дітей від 7 років
на майстер-клас
відомого іконописця

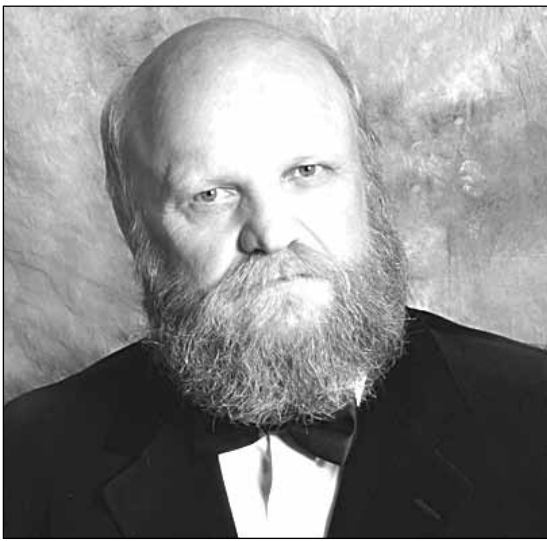
ОСТАПА ЛОЗИНСЬКОГО СТАРОВИННА УКРАЇНСЬКА ІКОНА НА ШКЛІ

21 березня 2015 р.,
в суботу, о 10:30 год. ранку
Тривалість уроку – 2 години

Вартість – \$50
(включно з матеріалами,
взірцями, презентацією)

Реєстрація за телефоном: (917) 868-0181
Поспішайте! Кількість місць обмежена!

65 рядків від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

Залишилося менше двох місяців до знакової дати – 70-ліття закінчення радянсько-німецької війни 1941-1945 років. Нинішній російський вождь, відданий послідовник справи Сталіна Владімір Путін намагається скликати на шабаш у Москві, який там називають «парадом перемоги», представників не тільки таких самих диктатур, як його власна, а й, здавалося б, репрезентантів цивілізованого світу, які давно знають ціну тій «перемозі». Сталін використав її не тільки для ще сильнішого уярмлення так званого радянського народу, а й поневолення народів Східної та Центральної Європи. Після травня 1945 року поступово було створено так званий санітарний кордон, а чехів, словаків, поляків, східних німців, угорців, румунів, болгар, югославів загнано у так званий соціалістичний табір.

Час від часу з того табору намагалися вирватися поневолені народи. Але спочатку Сталін, а потім його наступники Хрущов та Брежнєв залізною рукою придушували волю людей до свободи. Й досі холоде кров, коли бачиши, що робили з повсталими угорцями радянські війська в 1956 році і з «празькою весною» в році 1968-му. Все це було наслідком «великої перемоги», яку виборов не Сталін і не Хрущов з Брежнєвим, а простий солдат з Росії й України, Грузії й Вірменії, Білорусі й Молдови, Америки й Великої Британії, Франції й Польщі, Австралії й Канади, Югославії й Нової Зеландії... Нацистську чуму здолали народи всього світу, а не тільки Червона армія.

І дивно сьогодні читати, що не якийсь там недобитий чеський комуніст-сталініст, а сам президент Чехії Мілош Земан, забувши про 1968-й рік, їде до Путіна святкувати «перемогу», яка для його країни обернулася новим уярмленням – тільки замість нацистів прийшли зі Сходу сталінські більшовики. У 1948 році вони силоміць скинули в Чехословаччині законну владу й почали розбудовувати черговий барак для сталінської тюрми народів, яку позначили еффемизмами «СРСР» і «соціалістичний табір». Чим закінчилася ця розбудова – показав 1968-й рік. Тоді на вимогу чехів і словаків будувати не ГУЛАГ, а соціалізм з людським обличчям кремлівська кліка кинула танки, аби зачавити ними «празьку весну». Сьогодні так само намагається чинити Владімір Путін з Україною, яка також хоче мати владу не з пикою злодія й московського холода Януковича, а владу з людським обличчям.

Кажуть, що історія повторюється. Стежачи сьогодні за діями путінської Росії, людство задує Будапешт 1956-го й Прагу-1968-го. І, здавалося б, жодна особа з Угорщини чи колишньої Чехословаччини, яка сьогодні розділилася на дві держави – Чехію й Словаччину, ніколи не поїде святкувати «перемогу» до Путіна, який потопив Україну в крові, як колись Хрущов і Брежнєв потопили в крові Будапешт і Прагу. Ані, ні! Ідуть. Причому не якісь бомжі, а перші особи держав – президент Чехії Мілош Земан і прем'єр-міністр Угорщини Віктор Орбан. Чи не стукають в їхні серця зойки підвищених і розстріляних на вулицях їхніх столиць у 1956-му й 1968-му? Чи дивляться вони бодай коли-небудь кадри хроніки? І чи знають трагічну історію своїх країн, які Путін завтра може також оголосити зоною своїх політичних інтересів?

Президент США Барак Обама вже заявив, що не поїде на шабаш Путіна до Москви. Бо ані сам Путін, ані його батько в тій війні участі не брали. Це не його свято, а день тризни тих небагатьох ветеранів, які ще живуть поміж нас, які пам'ятають ті страхітливі часи. І вони не хочуть, аби новітні гітлери й сталіни знову брязкали зброєю, підштовхуючи світ до Третьої світової війни, влаштовуючи замість помінок оглядини танків і гармат, а сьогодні Путін б'є українців. В ситуації, коли Росія зухвало напала на суверенну Україну, їхати до Путіна святкувати «перемогу» може тільки зрадник власної совісті. А тому туди поїдуть земани й орбани – люди не тільки без совісті й честі, а й без пам'яті.

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

Мій друг Євген Степаненко привіз з фронту скромненьку брошурку на 16 сторінок завбільшки з долоню. Називається «Пам'ятка учаснику антитерористичної операції. Цілі поточної війни в запитаннях і відповідях». Оцінюю її рівень скептично, він вибухає: «Як ти не розумієш? На передовій саме цього бракує! Напиши ти краще!».

Виявляється, чимало з тих, хто свідомо підставляє голову під кулі, не маючи аніскільки сумнівів у правильності свого в буквальному сенсі життєвого вибору, не можуть раціонально сформулювати власні мотиви. Не певен, що моя думка їм потрібна. Тож пишу радше для себе. Чому вони це роблять? Бо на нашу країну, Батьківщину напали.

ЗА ЩО І ПРОТИ ЧОГО

Звісно, українці різні, й наша спільна Вітчизна все одно в кожного своя, трохи інакша. Тож і мотивації неоднакова. Україна – це не лише вишиванки й пісні, хоча для когось (не всіх) вони скарб, і ними гріх нехтувати. І не лише мова, хоча в ній зафіксовано базові цінності, які розкриваються, коли ти в неї по-справжньому занурюєшся. І не лише історія з культурою, які більшість із нас до пуття не знає (узагальнюю так упевнено, бо інакше реакцією на новітні відкриття, пов'язані з ключовими постатями й моментами українського шляху, не були б розгубленість, а подеколи й активне несприйняття). Але останнім часом після супертолерантного Євромайдану спостерігається тенденція зовсім уже ігнорувати український фактор: мовляв, ми політична нація, а в кого яке коріння – це ваші особисті подробиці. Хочу сказати, що навіть так звані російськомовні співвітчизники нібито байдужі до етнографічних сентиментів, десь у глибині душі страждають на своєрідний «комплекс ампутації» і відчують полегшення, коли бодай частково, символічно повертаються або наворачтаються в українське силове поле.

Ніде правди діти, наша молода держава виявилася не вельми презентабельною. По суті, вона стала плюс-мінус реінкарнацією совка в його малоросійській провінційній іпостасі: плюс – певна побутова свобода, мінус – система стримувань для самої номенклатури. Заходи з «розбудови держави» (офіційне гасло 1990-х) обмежилися створенням адміністративних інструментів перерозподілу потоків, конструювання капіталістичної економіки зводилося до того, що монополізм найгіршого зразка початку XX століття ставав нормою на початку XXI, тоненька парадна «національна» обгортка ховала під собою фактичну культурну колонізацію колишньою метрополією. Збудження Майдану 2004-го з його чистими намірами й сподіваннями (після 13 років незалежності) швидко зійшло нанівець, не підкріплене жодними позитивними змінами. Як наслідок – розчарування всім українським, відхід від нього.

У невгамовного режисера Сергія Проскурні в документальному фільмі «Тарас Шевченко. Ідентифікація» є епізод, котрий він знімав у Сніжному – тому самому, про яке ще рік тому мало хто чув поза межами Донецької області. Герой – місцевий бомж, який підтримує (чи вже підтримував?) життя підбиранням вугілля в занедбаній копанці. І там, власне під землею, після кількох простих запитань цей дядько раптом зі сльозами переходить із суржику на взірцеву українську, якою не розмовляв з дитинства, починає читати Шевченка напам'ять... Це концентрований образ багатьох українців, які чи то від розчарування, чи то через слабкість характеру були відмовилися від своєї ідентичності й тепер потроху до неї повертаються. Не кажу вже про окремих стовідсоткових, без жодних домішок, етнічних росіян чи євреїв, що в безкомпромісності свого патріотизму сто очок наперед дадуть декому з автохтонів.

Для цього вороття до українського замість колективного психоаналізу знадобилися колективні випробування. Проявилися загнані вглиб навички до індивідуальної свободи, взаємодії в межах демократичних процедур, орієнтації на кодифіковані в законах норми, зрештою, до усвідомлення себе як цілісності, себто нації. Стало зрозуміло, що на зорі незалежності мали рацію не втомлені скептики, а наївні пасіонарії: спільнота українців існує остільки, оскільки вона є носієм спільної системи координат, культурно-історичної матриці, досвіду поколінь, зокрема й у виборюванні власної волі. Стояння під кулями на київських барикадах чи витримка під залпами реактивних систем у донецьких окопах – то не диво, не випадковість, не примха політичної колізії. Це результат прихованої на якийсь час від очей тягlostі. Так, ми маємо подякувати неситим феодалам та імперському монстру, які допомогли їй вийти на поверхню, але вона була й залишається нашою спільною домінантою. Тож не жаліємося, ніби щось отримали задурно: нинішні жертви – продовження свідомо принесених багатьма поко-

ліннями предків. І від нас залежить, чи будуть ці втрати останніми.

Та не лише минуле має об'єднувати здорову країну. Перелік не минуле. Останнім часом стало зрозуміло, що Україна – це ще й простір свободи, де ти можеш узяти участь у формуванні майбутнього. Ну, скажімо, маєш шанс. Раніше його не було, а тепер з'явився. В оскаженілого північно-східного сусіда цього немає, а в нас є. За сприятливого сценарію Україна – вікно можливостей. Порозуміння, довіра, терпимість, взаємодія, ініціатива і т. ін. Власний проект життя. Оптимізм. Хай би як нові-старі еліти за останній рік намагалися цей оптимізм погубити, він іще існує.

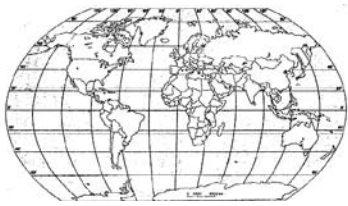
Це, так би мовити, позитивна програма: за що. Щоб була Україна. Така Україна.

Тепер – проти чого. Теж дуже просто: аби тут не було Росії. Не вигаданої Росії «всесірної отзывчивості», а реальної, де чесні й порядні люди – це за визначенням зрадники, диваки й маргінали, а гопота – мейнстрім. Де з узурпаторів-крадіїв не сміються, як у нас (і не скидають їх урешті-решт), а їхні обличчя, навпаки, друкують на футболках та іконах. Де брешуть зранку до вечора й отримують за це ордени та народну любов. Де влада може зробити з підданими – громадянами цей контингент назвати важко – все, що їй заманеться. Де суспільство свідомо плекає свою архаїчність і панічно боїться паростків новацій. Де всі декларують, що страшенно люблять одне одного та весь світ, а насправді ненавидять кого лиш можна, а надто Україну з Америкою (ніби вони те саме). Де нами лякають дітей, сіючи ворожнечу просто-таки з пелюшок: бачили ролик, у якому п'ятирічний хлопчик мріє мочити укрів, коли виросте? Де замість облаштовувати власне життя, хлопці їдуть за 6 тисяч кілометрів руйнувати чуже, хоча вдома їх дразнять «чурками».

Багато чого можна написати про ту країну, яку ми любимо, й ту, яка принесла нам горе. Нічого нового. Будь-хто з учасників АТО, кого я знаю особисто, міг би перелічити те саме. Просто вони зайняті іншим.

Юрій Макаров

МІЖНАРОДНА ПАНОРАМА

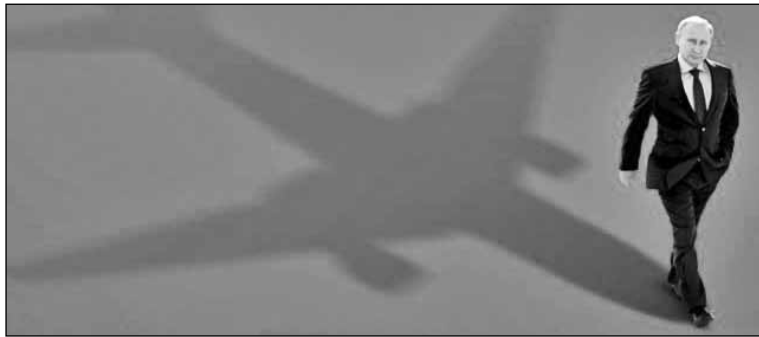

Усі сліди в кримінальному розслідуванні аварії малайзійського «Боїнга» під Донецьком ведуть в одному напрямку. Понад мільйон вивчених документів, фото– та відеоматеріалів підтверджують версію, що пасажирський літак було збито з російського зенітно-ракетного комплексу «Бук» з російським же екіпажем. Про це повідомила у вівторок, 10 березня, одна з найбільших в Нідерландах телекомпаній NOS з посиленням на джерела в прокуратурі та правоохоронних органах держави. У матеріалі йдеться про

МАЛАЙЗІЙСЬКИЙ «БОЇНГ» ЗБИВ РОСІЙСЬКИЙ «БУК»

те, що розслідування гальмують російські спецслужби, які продовжують спроби зламу комп'ютерних систем нідерландських поліції та прокуратури.

Редактор телекомпанії NOS Роберт Бас на запитання журналістів, чому процитованих ним сенсаційних заяв немає в інших нідерландських ЗМІ, відповів: «Іншим ЗМІ невідомі наші джерела. А імена анонімних джерел ми завжди зберігаємо в суворій таємниці. Нас насамперед цікавило, наскільки просулося розслідування і на що вказують вивчені документи. Йдеться про дві частини розслідування. По-перше, воно повинно встановити істину, що ж все-таки відбулося того дня. По-друге – це безпосередньо кримінальне розслідування, тобто встановлення підозрюваних. Щодо першої частини – відновлення справжніх подій – пророблено величезну працю, вивчено масу відео-, фото– та інших

Нині вже не залишилося сумнівів, що малайзійський літак у небі над Донецьком збили минулого літа «соколи» Путіна

матеріалів, і всі, з ким ми говорили, стверджують, що ці матеріали підтверджують одну й ту ж версію: «Боїнг» збив російський «Бук», привезений на українську територію з російським екіпажем». Розслідування триває. І офіційних висновків поки зроблено й опубліковано не було. Але проаналізований матеріал, за словами відразу декількох джерел з

команди слідчих, саме такий, як ми подали».

Джерела телекомпанії NOS, втім, з песимізмом дивляться на шанси знайти безпосередніх виконавців злочину. Ймовірно, ці люди давно вже змінили імена, а, можливо, і зовсім були ліквідовані російськими спецслужбами, щоб замести всі сліди.

З березня громадськість уперше змогла побачити уламки «Боїнга», які з грудня зберігаються в ангарі на військовій базі Гілзе-Реєн в провінції Північний Брабант на півдні Нідерландів. Першими сюди приїхали 570 рідних та близьких загиблих. Пізніше в ангар також пропустили кілька десятків журналістів з різних країн. На підлозі приміщення в трьох залах чорним кольором окреслені контури літака, по всій площі всередині цього малюнка розкладені уламки, як шматки величезного зловісного пазла, деякі частини якого відсутні. Хвостова частина й крило виставлені за захисну стрічку: до них дозволяють доторкнутися. «Наші рідні полетіли. Потім вони повернулися шматками. Тепер ось і літак повернувся шматками», – сказав один з рідних жертв трагедії в інтерв'ю нідерландській газеті «Трау». Він втратив у катастрофі обох своїх дітей – сина 18 років і 19-річну доньку.

ГІБРИДНА ВІЙНА: ЩО ЦЕ ТАКЕ?

Заданими авторитетного британського видання Janes Defence Weekly, яке спеціалізується на військових питаннях та озброєннях, нині на Сході України перебуває 14 тисяч 400 вояків регулярної російської армії, які надають підтримку 29 тисячам 300 добре озброєних сепаратистів. Тобто, усього на Донбасі Україні протистоять 45 тисяч озброєних людей, які мають танки останнього покоління, БТРи, БМП, плюс сотні одиниць артилерії та ракетних установок. У Криму нині дислоковано 29 тисяч 800 російських вояків, а ще 55 тисяч 800 російських військовиків сконцентровано уздовж українсько-російського кордону на території Росії. Таким чином, загальна кількість російських військ, які прямо загрожують Україні, становить 100 тисяч, а разом із сепаратистами Донбасу – 130 тисяч осіб.

Видання пояснює, що таке гібридна війна, до якої нині вдалася Росія, намагаючись розчленувати Україну. «Гібридна війна – це, по суті, версія керованого хаосу. Країна дестабілізується зсередини і вживається кроків економічного саботажу, знищення інфраструктури і це спричинює крах державних інституцій. В той самий час воювати надсилається не лише «п'ята колона», а й «зелені чоловічки», і заперечується, що вони існують», – зазначає автор статті Рубен Джонсон.

Видання наводить дані щодо компонентів гібридної війни, частина з яких задіюється сильно, а інші – помірковано, деякі з яких мають явний характер, а деякі – прихований. До політичних компонентів, які приховуються, належать: захоплення урядових будівель та ключових інфраструктурних об'єктів; саботаж, вбивства, тероризм; агітпроп та кампанія в ЗМІ; створення агентурної мережі. На бойовиків-сепаратистів покладаються завдання утримання контрольованих теренів, вербування «добровольців», формування ядра заколотників, знищення урядової інфраструктури на Донбасі, набір до своїх лав місцевих мешканців.

Інтенсивно і з елементами явного, відкритого характеру проводиться інтервенція, яка включає погрози та підготовку до вторгнення, знищення точок опору противника; тилове забезпечення та підкріплення вогнем, а також кібернетична

Путін та його генерали розробили стратегію гібридної війни ще задовго до київського Майдану – в 1999 році

агресія. Четвертий набір з арсеналу – залякування стриманням – і це здійснюється спеціально відкрито для наведення страху. Сюди належать публічні розмови про силу російського ядерного арсеналу, порушення російською бойовою авіацією повітряного простору держав НАТО і навмисна демонстрація сили, натяки на можливість подальшої ескалації.

Видання пише про активне застосування Росією в нинішній гібридній війні засобів електронної війни – зокрема, потужних мікрохвильових випромінювачів, які можуть не лише «глушити» комунікації та розвідувальні засоби українських сил, але також здатні обеззброювати безпілотники спеціальної спостережницької місії ОБСЄ.

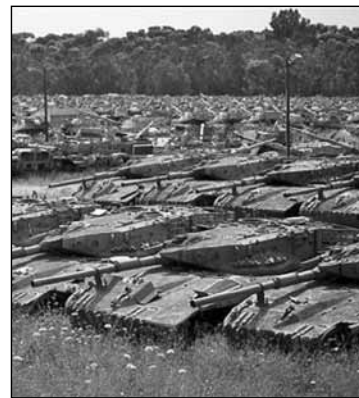
«Російські команди електронних засобів націлились на безпілотник Schiebel Camcopter, який належав спостерігачам, і розплавляли бортову електроніку до такої міри, що апарати безконтрольно кружляють перед тим, як впасти на землю», – пише видання, цитуючи одного з учасників недавньої зустрічі українських та американських військових експертів у Дніпропетровську. Проблема в тому, пише видання, що засоби електронної війни розташовуються біля дитсадків, шпиталів чи житлових будинків і українські сили таким чином не можуть завдати по них удару, побоюючись жертв серед цивільних.

«Війна проти України не є новою стратегією для Москви. Російський Генштаб готувався до українського типу бойових операцій з 1999 року», – пише видання. Невід'ємною складовою гібридної війни є інформаційна кампанія. Російська інформаційна війна включає бюджетне фінансування телемережі RT, що становить 300 мільйонів доларів на рік. Також російська держава виділяє 100 мільйонів доларів щороку на фінансування проросійських неурядових організацій.

РОСІЯ ВИЙШЛА З ДОГОВОРУ ПРО ЗВИЧАЙНІ ЗБРОЙНІ СИЛИ В ЄВРОПІ

Росія прийняла рішення призупинити свою участь в засіданнях Спільної консультативної групи (СКГ) за Договором про звичайні збройні сили в Європі (ДЗЗСЄ) з 11 березня 2015 року. Про це у вівторок, 10 березня, заявив керівник делегації РФ на переговорах у Відні з питань військової безпеки і контролю над озброєннями Антон Мазур.

«На жаль, країни НАТО воліли фактично обходити положення ДЗЗСЄ за рахунок розширення альянсу, одночасно під надуманими приводами перешкоджаючи набуття чинності угоди про адаптацію. Цей курс, що проводився, незважаючи на наші неодноразові попередження про його згубність для режиму контролю над звичайним озброєнням, призвів до неминучого результату – припинення дії ДЗЗСЄ Російською Федерацією в 2007 році», – йдеться в заяві. Мазур нагадав, що Росія тоді ухвалила рішення

Від того, що Росія вийшла з Договору про звичайні збройні сили в Європі, нічого не змінилося, оскільки Москва ніколи жодних договорів не дотримувалася

в порядку винятку продовжити участь у роботі СКГ.

«За наполяганням країн НАТО діалог, що проводився, до речі, не у форматі СКГ, було зупинено в 2011 році і з тих пір не повновлювався. Практичну роботу

СКГ майже повністю згорнуто. Західні партнери регулярно використовують цей майданчик для звернень до російської сторони з ритуальними і такими, що не мають відношення до дійсності, закликами повернутися до дотримання збиткового для нас старого ДЗЗСЄ», – наголошується в заяві.

Російська Федерація просить Республіку Білорусь надалі представляти її інтереси в СКГ.

Договір про звичайні збройні сили в Європі було підписано 19 листопада 1990 року в Парижі 22 державами. Він представляв собою угоду між країнами НАТО й Організації Варшавського договору. Його основною метою було встановлення безпечного балансу сил в Європі за рахунок скорочення основних звичайних озброєнь, тобто танків, броньованих машин, артилерійських систем, бойових літаків і ударних гелікоптерів.

РЕАЛІТІ-ШОУ В АРГЕНТИНІ

Франція шокована трагічним зіткненням гелікоптерів в Аргентині. Внаслідок авіакатастрофи під час зйомок реаліті-шоу загинуло десять осіб: два аргентинських пілоти і вісім французів. Причини зіткнення гелікоптерів невідомі. Прокуратура Парижа порушила кримінальну справу за статтею про «ненавмисне вбивство».

Гелікоптери зіткнулися у провінції Ла-Ріоха на півночі Аргентини, поблизу селища Вілла Кастеллі. Саме там вже три роки поспіль відбувалися зйомки реаліті-шоу «Dropped» про виживання в екстремальних умовах, що їх транслювало французьке телебачення.

Серед жертв – журналісти та відомі спортсмени. Загинула 57-річна яхтсменка Флоранс Арто, яка встановила рекорд, перетнувши Атлантику на вітрильнику. Фатальні зйомки також вкоротили віку знаменитій 25-річній плавчині Каміль Мюффі, яка стала олімпійською чемпіонкою 2012 року. Крім того, на її рахунок численні перемоги на чемпіонатах світу та Європи. На

Серед загиблих на зйомках реаліті-шоу в Аргентині – бронзовий призер Пекінської Олімпіади 2008 року з боксу Алексис Вастен та олімпійська чемпіонка Лондона з плавання Каміль Мюффі

борту гелікоптера загинув також 28-річний боксер Алексис Вастен. У 2008 році, на Пекінській Олімпіаді, він здобув для Франції бронзову олімпійську нагороду у ваговій категорії до 69 кг. Ще п'ять загиблих французів – члени знімальної групи.

Президент Франції Франсуа Олланд висловив співчуття ро-

динам загиблих, а Міжнародний олімпійський комітет (МОК) оголосив жалобу.

За матеріалами зарубіжної преси сторінку підготував Хома Мусієнко Фото AFP

РОСІЯ: СМУТНИЙ ЧАС

— Ігоре, як Ви ставитися до арешту відразу п'ятьох чеченців, яких обвинувачують у вбивстві Вашого двоюрідного брата, одного з лідерів російської опозиції Бориса Немцова?

— Хамзат Бахаєв, Тамерлан Ескерханов, Шаді Губашев, Анзор Губашев і Заур Дадаєв (двом останнім висунули звинувачення в організованому вбивстві Немцова й незаконному зберіганні зброї) — це вибрані нишпорками Путіна жертви, яким хочуть «пришити» не тільки виконання злочину, а й його організацію. Тобто, цим арештом і вибиранням шляхом тортур необхідних свідчень слідчі Путіна намагаються подати справу так, що одержимі чеченці, обурені підтримкою Немцовим французького журналу Charlie Hebdo, вбили його під самою Кремлівською стіною, аби помститися за підтримку тих, хто малював карикатури на пророка Мухамеда. Хоч це абсолютна маячня, бо Боря в релігійному плані був надзвичайно толерантною людиною. Коментуючи події з нападом на редакцію французького журналу Charlie Hebdo, він критикував убивць-бойовиків, але не іслам. Таким чином, обрана слідством версія про те, що Бориса вбили радикальні мусульмани за буцімто негативні висловлювання про іслам, не витримує жодної критики. Але вона зручна Кремлю і повністю виводить з-під удару Путіна. Варто було правозахисникам оприлюднити результати своїх відвідин ув'язнених чеченців, яких в СІЗО люто катують, аби вони давали потрібні Кремлю свідчення, як Слідчий комітет відразу ж пригрозив їм кримінальним переслідуванням. Бо їм дана команда розробляти «ісламістський слід» і не дозволити будь-кому шукати виконавців і замовників злочину ще донедавна. Окрім того, Путін, нагородивши майже водночас з арештами чеченців свого ставленика в Грозному Рамзана Кадірова орденом, дав усім зрозуміти, що «копати» в бік Кадірова також не можна. Тобто, як і прогнозували більшість оглядачів, розслідування по-путінськи зведеться до пошуку цапів-відбувайлів, на яких «повісять» злочин і робитимуть все можливе, аби про нього якнайшвидше всі забули.

— Але на засіданні Басманного суду, який виніс рішення про арешт обвинувачених чеченців, йшлося про те, що Заур Дадаєв дав зізнавальні свідчення.

— Які відразу ж і спростував, показавши в Лефортово правозахисникам, які його відвідали, сліди тортур. «У момент затримання я був з товаришем, з моїм колишнім підлеглим Русланом Юсуповим. І вони сказали, що якщо я зізнаюся, то його відпустять. Я погодився. Думав, його врятує, і мене до Москви довезуть живого. А то б трапилося зі мною теж, що з Шавановим», — заявив Дадаєв. Біслан Шаванов, згідно з офіційною версією, підірвався на гранаті під час затримання. Вся ця мішанина фактів і свідчень, які не стикуються між собою, наводить на думку, що Слідчий комітет не шукає вбивць і замовників цього політичного вбивства, а розробляє версію, яку йому запропонували в Кремлі.

Про те, що версія про «чеченський слід» у вбивстві Борі — пропагандистська вигадка, заявив і лідер чеченської опозиції Ахмед Закаєв. «Протягом багатьох років, — сказав він, — Москва демонізувала чеченців, усю націю. Сьогодні до нас додали українців. Пропагандисти Кремля

не могли не використати той факт, що чеченці, які підтримують ідею незалежності Чечні, на боці України. Тому їм треба було змішати це разом і прив'язати до вбивства Бориса Немцова. Це чиста пропаганда, яка не має нічого спільного з реальністю». До цих слів важко ще щось додати.

— Відразу після вбивства Бориса Немцова Ви написали дуже різкий текст, в якому фактично звинувачували особисто Володимира Путіна у вбивстві Вашого двоюрідного брата. Не страшно Вам кидати такі звинувачення?

— Чесно кажучи, я про це не думаю. У цій ситуації я просто не можу мовчати. І так сили зла, які захопили владу у нас в країні і проливають кров в Україні, які починають проливати кров і в Москві, користуються абсолютною безкарністю. Навіть на Заході — я вже не кажу про росіян — бояться прямо називати речі своїми іменами: називати вбивць убивця-

Убивством Бориса Немцова Путін не тільки усував політичного опонента, а й подібно Сталіну сів у суспільстві страх

ЗАМОВНИК УБИВСТВА БОРИСА НЕМЦОВА – ПУТІН

Соціолог і політичний експерт Ігор Ейдман покладає особисто на президента Росії Володимира Путіна пряму відповідальність за жорстоке вбивство свого двоюрідного брата Бориса Немцова

ми, терористів — терористами. Владу це влаштовує — коли говорять про якусь їхню моральну відповідальність. За моральну відповідальність не судять, за неї до Гааги не повезуть. Йдеться не про моральну відповідальність, а про те, що скоєно кримінальний злочин такого рівня, який у Росії ніхто не міг організувати, крім самої влади.

За «вуха» притягується чеченська версія вбивства. Причому робиться все це настільки примітивно, що навіть дитина бачить, що тут щось не так. У Росії все підпорядковано великій політиці. А велика політика давно приватизована владою й Путіним конкретно, вона повністю під державним контролем. І великий політичний терор — це частина цієї великої політики. І безумовно, ніхто не посміє би лізти в цю настільки важливу для влади сферу, яка настільки охороняється нею.

— А чим Путіну заважав Немцов? Він в останні роки — формально політик регіонального рівня, демократичного руху в Росії фактично не існує як єдиної організаційної сили...

— У мене є така версія: останньою краплею стало те, що Боря в одному з інтерв'ю перед своєю смертю назвав Путіна відомим нецензурним словом, яке я не повторюватиму. Для таких людей, як Путін, з кримінальним мисленням, такі слова іноді навіть важливіші, ніж конкретні справи. Пахан не може дозволити, щоб його вербально гвалтували, інакше він перестає бути авторитетом і сам перетворюється на «опущеного». Йому треба терміново вживати якихось дій, щоб продемонструвати братів: ніхто тут не сміє щось проти нього варнякати. Коли Боря сказав це, у мене перша була думка — його можуть убити. Він виголосив саме те, що може цих людей (я маю на увазі нашу владу) змусити до найрадикальніших дій.

Друге. Борис (і він писав про це відкрито) останнім часом готував доповідь «Путін і війна з Україною». Це дуже важливий момент. Тому що колишні доповіді — там про Путіна, скільки в нього мільярдів, які в нього

яхти, скільки вони крадуть — це все для президента дурниця: народ у нас звик до корупції, до розкоші, в якій купаються чиновники, це особливо нікого не хвилює. Але тут є інший момент: збирання інформації, яка викриває агресію, військові злочини Путіна в Україні. Путін же продовжує пудрити мізки всьому світу, стверджуючи, що не несе відповідальності за події на Україні. Як кричав кішенюковий злодій у фільмі «Місце зустрічі змінити не можна»: «Гаманець, гаманець... Який такий гаманець?», — так і тут: «Війська, війська... Які війська? Ми туди нічого не вводили. То громадянська війна...»

І Путіну було б дуже неприємно, якби він наступного разу десь почав говорити, що немає у нас жодних військ в Україні, а який-небудь західний партнер по переговорах йому в ніс тицьнув би книжкою Немцова, де докладно все викладено, які військові частини беруть участь у війні, їхні відкриті назви (номери полків, дивізій, армій), можливо, навіть прізвища командирів. Безумовно, для Путіна це в особистому й політичному планах дуже небезпечна річ, незрівнянна з іншими доповідями, які робив Борис.

І третя причина — прагматична. Минулого року почалася війна з Україною і нова «холодна війна» Росії із Заходом. А коли країна вгльутується у війну, то завдання влади, завдання диктатора — перетворити її на єдиний військовий табір, який скріплений жорсткою дисципліною і страхом, щоб ніхто не посміє проти диктатора слова сказати, проти ієрархії якось виступати. Демонстративне вбивство Бориса в центрі Москви свідчить про те, що, цілком ймовірно, таким чином Путін дає сигнал населенню: кожен, хто підніме зараз бузу, буде просто знищений, як Немцов. Йому потрібно тероризувати суспільство, заразити його страхом і згуртувати навколо свого трону. Це тактика Сталіна — вбивати і мучити, мучити і вбивати, аби народ тремтів від страху.

— Версія, що Немцова «замовили», щоб скомпроментувати Путіна, щоб дати людям,

які думають, підстави для такого роду роздумів і спекуляцій, Вам теж не видається переконливою?

— Найстрашніше в тому, що це вбивство не в змозі скомпроментувати Володимира Путіна. Річ у тім, що Володимир Путін перед усім світом уже й так безнадійно скомпроментований, що ще один злочин нічого не додасть до його знищеної власними руками репутації.

Пам'ятаєте справу Олександра Литвиненка? Це для світу, для Заходу набагато більш серйозний злочин — під загрозою було життя тисяч, якщо не мільйонів європейців: у Лондоні путінські бандити поширювали полоній — смертельно небезпечну радіоактивну речовину. Нині в Лондоні тривають слухання у справі про вбивство Литвиненка, там усе абсолютно прозоро й зрозуміло, я стежу за цим процесом. Зрозуміло, хто виконавці, зрозуміло, що такий злочин не могло бути скоєно без прямої вказівки найвищого керівництва країни. На цьому тлі ще одне вбивство опозиціонера для компрометації Путіна нічого не додає. Це вбивство не дає ніяких переваг і російській опозиції. Навпаки, вона втрачає талановитого, яскравого й дуже активного лідера.

Тому в мене немає найменших сумнівів: замовник цього вбивства — Путін.

Тільки він у нашій країні міг ухвалити рішення про таке резонансне вбивство. Тільки його спецслужби могли реалізувати це рішення в тому місці, де було скоєно злочин (Великий Москворецький міст, біля самої Кремлівської стіни).

Мотивів у Путіна для того, щоб прибрати Немцова, було більше ніж достатньо. Особисті. У Путіна психологія кримінальника, а Немцов постійно вербально гвалтував кремлівського пахана, крив його матом. Пахан цього стерпіти не міг — «братва» б не зрозуміла. Політичні. Немцов збирався оприлюднити доповідь «Путін і війна з Україною», що доводить пряму участь російської армії в агресії і військових злочинах в Україні. Путін звик при кожній

спробі взяти його за руку верещати, як бандит з одного американського бойовика про Росію: «Які ваші докази!». Йому було б дуже неприємно, якби йому відповіли: так ось, будь ласка, вони в доповіді Немцова. Прагматичні. Путіну в ситуації фактичної війни з Україною і нової «холодної війни» із Заходом необхідно залякати суспільство, паралізувати волю людей до опору, страхом згуртувати їх навколо власного трону. Він хоче показати на прикладі Немцова: так буде з кожним, хто не прогнеться переді мною. Цим обумовлено місце і час вбивства, що свідчать про демонстративний характер злочину.

Немцов за кілька тижнів до трагедії відкрито говорив ЗМІ: боюся, що Путін мене вб'є. Напевно, він розумів мотиви свого супротивника. Але, мабуть, все-таки недооцінював серйозність ситуації.

Путін, звичайно, перед тим як ухвалити рішення про вбивство, зважував ризики. Але зрозумів, що ніяких серйозних проблем у нього не буде. Ну, погуляють по центру Москви кілька десятків тисяч інтелігентів з «грізними» плакатами «Нет слов». У них немає слів, а у нього є ОМОН, ФСБ, спецпідрозділи, професіонали-кілери. Хіба йому ці демонстрації страшні?

Путін звачився на цей злочин тому, що прекрасно розумів: у Росії не повториться історія з убивством Бенігно Акіно, яке змусило філіппінців вийти на вулиці і знести режим диктатора-вбивці Маркоса, або скандал з ліквідацією фашистськими бойовиками депутата Матеотті, який поставив режим Муссоліні на межу краху. До речі, ситуація в Італії під час вбивства Матеотті дуже нагадує нинішню російську. Тоді в цій країні, як і нині в Росії, завершувалося формування фашистського режиму. Після цього вбивства італійське суспільство востаннє спробувало зупинити фашизм. Це не вдалося. Але італійці, на відміну від нас, хоча б спробували...

Інтерв'ю провела
Тетяна Широкова
Фото AFP

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Про співрозмовника:

Юрій АНДРУХОВИЧ – відомий український прозаїк, поет, есеїст, перекладач.

Народився 13 березня 1960 року в Станіславові (нині – Івано-Франківськ). Навчався в спеціалізованій школі №5 з поглибленим вивченням німецької мови. Закінчив редакторське відділення Українського поліграфічного інституту у Львові (1982) та Вищі літературні курси при Літературному інституті ім. М. Горького в Москві (1991). Працював газетарем, служив у війську, деякий час очолював відділ поезії Івано-Франківського часопису «Перевал» (1991 – 1995). Співредактор часопису текстів і візій «Четвер» (1991–1996). Віце-президент Асоціації українських письменників (АУП) (1997–1999). У 1994 році захистив кандидатську дисертацію на тему творчості забороненого в радянські роки класика української поезії першої половини ХХ століття Богдана-Ігоря Антонича. Був лідером відомої поетичної групи Бу-Ба-Бу (Бурлеск-Балаган-Буфонада), яка об'єднала авторів з Києва, Львова та Івано-Франківська. В ієрархії Бу-Ба-Бу займав посаду патріарха, звідки й походить прізвище «Патріарх української поезії». Один із засновників постмодерністської течії в українській літературі, яку умовно називають «станіславським феноменом».

Автор збірок поезій: «Небо й площі» (1985), «Середмістя» (1989), «Екзотичні птахи і рослини» (1991), «Пісні для Мертвого півня» (2004), романів: «Рекреації» (1992), «Московіада» (1993), «Перверзія» (1996), «Дванадцять об'ручів» (2003), книг есеїв: «Дезорієнтація на місцевості» (1999), «Диявол ховається в сирі» (2006). У 2007 вийшла книга «Тасмания. Замість роману». У 2011 році випустив найбільшу свою книгу – «Лексикон інтимних міст», яку критики назвали «автобіографічним атласом внутрішнього світу письменника». Твори Андруховича перекладено польською, англійською, німецькою, французькою, російською, угорською, фінською, шведською, іспанською, чеською, словацькою мовами й есперанто.

Автор перекладів українською мовою п'єси «Гамлет» Вільяма Шекспіра й американських поетів-бітників «День смерті пані День» (2006). Лауреат літературної премії «Благовіст» (1993), премії Рея Лапіки (1996), Міжнародної премії ім. Гердера (2001), одержав спеціальну премію ім. Еріха-Марії Ремарка від німецького міста Оснабрюк (2005 р.), «За європейське взаєморозуміння» (Лейпціг, 2006).

Мешкає й працює в Івано-Франківську.

Юрій Андрухович під час виступу перед студентами Острозької академії

ЮРІЙ АНДРУХОВИЧ: «ВІЙНА НА ДОНБАСІ – ЦЕ ВІЙНА КУЛЬТУР»

Юрій Андрухович під час зустрічі з читачами в Запоріжжі

– Як вас особисто зачепила війна на Донбасі?

– Почну з того, що дуже багато українців віднайшли себе в цій війні. Розумію, що це звучить дещо некоректно, тому поясню, що я маю на увазі.

Є в українців така ментальна риса – реалізовуватись у винятково тяжку, екстремальну хвилину через співчуття до ближнього, співпереживання,

допомогу, самопожертву. Так було на Майдані і так тепер на війні.

Ми ніколи не були такими стійкими, як тепер. І хочеться вірити, що витримаємо й далі. Боюся, що далі буде тільки важче, мусимо це усвідомлювати. Тому це дуже щемне відчуття, коли рідними-друзями стають усі, знайомі й незнайомі, всі, хто там.

Мої власні волонтерські порухи? Я не називав би їх волонтерськими, бо це слово передбачає спільну дію організованих у групи активістів. Я ж натомість дію майже винятково індивідуально. Я, можливо, теж активіст, але не громадський, а індивідуальний.

Тобто, я роблю те, що в такій (хоч і в будь-якій іншій) ситуації мені вдається найкраще. Це така паралельна дипломатія,

робота з громадською думкою західних країн. Ми ж так чи сяк будемо разом, тому на їхню громадську думку обов'язково треба впливати.

Моїм оцінкам і судженням довіряють, причому іноді більше, ніж оцінкам і судженням наших офіційних осіб. Це не моє власне враження – це мені десятки разів казали всілякі люди на Заході. Що я такий собі паралельний (а іноді й альтернативний) посол. Такий, що говорить не дипломатичною мовою, а мовою відвертості.

Я витрачаю купу зусиль і часу на витлумачування очевидного. Тільки це для нас воно очевидне, а тим, від кого ми весь час чекаємо розуміння й допомоги, цю очевидність треба вдень і вночі витлумачувати. Я з певного моменту, десь відколи почалися всі ті розмови про «неофашистський путч у Києві», зрозумів, наскільки все запущено, які дисонанси і які безодні роботи перед усіма нами – тими, котрі вміють витлумачити очевидне.

Втім, якось дуже не хочеться, щоб те, що ти робиш, і що, зрештою, завжди було справою твого життя, перетворювалося на звітність під назвою «Мій внесок у захист Батьківщини».

– Війна видається мені зручним приводом для артикуляції важливих для проговорення проблем як таких, що не є «на часі». Ви особисто бачите такі речі, що «не на часі»? Ви особисто думаєте, що війна – важливіша та більш «на часі» за низку інших речей?

– Війна – як усяка погранична ситуація, як усяке екзистенційне випробування – містить у собі все. Тому все на часі. Будь-які рефлексії з приводу себе самих. Які ми? Як ми змінюємось і чому? Я хочу сказати, що на світ і буття слід дивитися максимально широко. Якщо хтось каже «Тепер війна, і не слід відволікатися на якісь «цивільні справи», бо мовляв, «усе для фронту і все для перемоги», то це означає, що його вже у цій війні переможено.

– Як культура – в широкому сенсі цього слова – може бути корисною в цій ситуації? Чи могла культура завадити війні? Як особисто письменник Юрій Андрухович свою роль у даній ситуації відчуває?

– Про свою «роль» я вже трохи розповів. Гаразд, додаю таке: я не вважаю, що митець у цій ситуації має робити щось принципово інше, ніж він робив у стані відносного миру. Тобто, як за мирних, так і за воєнних часів він має працювати чисто і чесно, на межі свого душевного напруження. Різниця не в ньому, а в сприйманні його читачами – у воєнний час його слово може пронизати більше «людської речовини», зрезонувати сильніше або й здетонувати. Просто «людська речовина» у воєнний час значно вразливіша, реагує всіма відкритими ранами.

А чи могла культура завадити війні? Навпаки, вона її прискорила. На мій погляд, цю війну загалом через культуру й розв'язано. На певному етапі нашої історії ми почали переходити в іншу культуру, відмінну від російської, що в ній прониділи кілька століть. От Росія й кинулася в'язати нас по руках і ногах, щоб ми не ходили на ніякий Захід.

Конфлікт на Донбасі – це насправді війна культур. Їхня називається «руський мир», а наша «вільна європейська Україна». Тобто, наш ідеал – свобода і вільнодумство, як воно і було споконвіку в українців. Тобто, максимально багато вільних і сильних особистостей. І хай вони, ці вільні й сильні люди, й на африканській музиці виростають, усе одно будуть нашими, українцями.

– Якийсь час тому Мінкульт поширив заяву: «В Міністерство приходять тисячі прохань від відомих та талановитих людей про підтримку. Але в цьому році всі кошти йтимуть на державні заходи, офіційні урочистості або пам'ятні дати, а все решта – лише на ті заходи, які сприяють бійцям АТО і

проведенню АТО. Скінчиться війна, ми переможемо і знову фінансуватимемо звичайні концерти. Чи могли б ви прокоментувати цю тезу? Як взагалі між собою можуть співіснувати та «сприяти» культурні заходи та АТО?

– Знаєте, «Мінкульт» – навіть слово якесь чисто орвелівське. Як і «офіційні урочистості», до речі. Але найбільше дивує теза про «тисячі прохань від відомих і талановитих людей». Та що ж це в біса за такі відомі й талановиті люди, котрих у нас тисячі і котрі взагалі нічого не

стають частиною московського плану. Одні як корисні ідіоти, інші як свідомі агенти.

Наш ворог цілком реальний, його не потрібно вигадувати. Це в Росії всі сили кинуті на «ліберастичну п'яту колону та США». Ми ж чудово знаємо свого ворога в обличчя. І він – аж ніяк не ліберальні західні цінності, а швидше їхня московська протилежність.

– Чи виправдані в наявній українській ситуації обмеження свободи слова – аж до впровадження цензури з «темниками»?

свободу. Невже через рік після Майдану з'явилася необхідність нагадувати про це?

– До речі, що ви думаєте про нещодавню ліквідацію НЕК з питань захисту суспільної моралі?

– Я думаю словами народної приказки: «Краще пізно, ніж ніколи». Єдина їхня велика перемога була над покритим і самотнім Олесем Ульяненком, якому вони «покращили» й без того непросте життя і якого, врешті, звели в могилу. Війна проти «Сімпсонів», пісень «Скрябіна» і тим

– Ще одна новинка, теж від Мінкульту – вже вибачте, так склалося – це «Мобілізаційні читання» текстів Шевченка 9 березня. Я задумалася, що рік тому на Майдані Шевченко звучав без державної підтримки та без організованих офіційних марафонів. Це цікавий сюжет про співіснування «народного» та «офіційного» мистецтва в Україні. Як вони між собою співіснують, на вашу думку?

– Офіційне мистецтво це щось таке ж, як офіційна релігія. Або ж офіційний письменник. Офіційна душа, офіційне серце, офіційний розум. Але це не Шевченко.

Його ніхто й ніщо не може дискредитувати – навіть офіційні «мобілізаційні читання». Він має достатньо сили, щоб не датися й бути самим собою – великим поетом і повстанцем. Його навіть радянська пропаганда, яка була сильнішою за гебельсівську, так і не змогла прив'язати до своєї колісниці, перетворивши духовного батька українського народу на «революціонера-демократа». Тому держава все одно завжди хотітиме зловити його за вуса й заявити, що він її державний службовець на офіційному рівні.

Хай будуть собі Шевченківські читання, хай навіть вони називаються так бездушно і безкрило по-канцелярському «мобілізаційні». Ну, збереться трохи патріотичних графо-

Руслана Лижичко, Святослав Вакарчук, Олег Скрипка, Анастасія Приходько, Володимир Зеленський не виступатимуть перед окупантами навіть під тортурами

можуть без підтримки Мінкульту! Відомі, талановиті й безпорадні? Імпотенти від культури? Якимось чином не віриться.

Концерти чи загалом якісь виступи для бійців – гаразд, чому б і ні? Святе діло. Хіба мені потрібно цілого Мінкульту для того, щоб виступити на Східному фронті?! Але як волонтерство, то волонтерство, і щоб нікому з артистів жодної копійки гонорару. І щоб у тому ж Мінкульті під цим соусом «митці для АТО» ніхто нічого не дерибанив. Можна це якось перевірити? Бо загалом діло пахне черговою схемою. Добре, якщо я в цьому помиляюся.

– Мені видається, що в умовах війни особливо легко шукати внутрішнього ворога, а також вигадувати його нові чи добре забуті старі лики. Симптоматичним тут може бути наступ (вкотре) на «ліберастів». Як ви себе в цій ситуації відчуваєте? На чиєму боці?

– Ви жартуєте, звісно. На чиєму я боці? Я на боці здорового глузду. А він підказує нам не йти шляхом кремлівських політтехнологів. І для цього не переймати в них їхніх пропагандистських ярликів.

Слово «лібераст» саме таке. Його винайшов один з найодіозніших ідеологів «руського мира». Українці, які вживають це слово щодо інших україн-

Підспівувачі Кобзона, вихідці з України, Ані Лорак, Таїсія Повалій, Лариса Доліна, Олексій Потєпенко (Потап), Настя Каменських за 30 срібняків співатимуть навіть для диявола

– Ні, в жодному разі. «Темники» – це зло з епохи Кучми та Януковича, для чого нам цей посаг? Навіщо нам копіювати свого ворога – Росію? Це там цензура, і «темники» звідти родом. Росія ж тільки того й добирається, щоб і в нас так було. Ми що, бажаємо їй перемоги?

Наша сила у свободі, зокрема і у свободі слова. Ми – вільні люди. Ми, українці, сьогодні чемпіони світу з боротьби за

більше, Твіттера чи Фейсбука не принесла їм таких тріумфів. А от Ульяненком вони й запам'ятаються.

Уявіть лиш, якими фахівцями з порно вони стали за всі ці роки! Та ще й за наш кошт. Тепер їм чого доброго доведеться піти працювати у ворожий табір – просувати «Сімпсонів» і фільми для дорослих. У кожному разі я за них спокійний – ці люди не потонуть.

манів, бо їм вічно кортить до Шевченка примазатись, але ж і не графомани теж виступлять. Дякувати Богу вже й за те, що у нас уже ніколи не буде Кобзона на таких от державних шевченківських заходах, і я думаю, що це вже велика перемога – Кобзар без Кобзона. Бо це все одно, що лектори з наукового атеїзму на Таємній вечері.

Інтерв'ю провела Ірина Славінська

В УКРАЇНІ

ЯК ПОВЕРНУТИ КРИМ?

У програмі з повернення Криму є декілька кроків, виконання яких українська влада має забезпечити та наполягання на яких має забезпечити його повернення. Про це в інтерв'ю на Першому національному телеканалі заявив президент України Петро Порошенко.

«Наша тверда позиція – Крим є і буде українським», – підкреслив він. «Перший крок – права людини. Це перший пріоритет, який я поставив державним службам, МЗС і іншим. Друге – юридичний захист власності – державної і корпоративної. Третє – маємо забрати все озброєння, яке лишилося у Криму», – зазначив Порошенко.

Окрім того, влада має «зміцнити кордон з Кримом, щоб сюди не проникали терористи й диверсанти». «І головне – показати, що по цей бік кордону живеться набагато краще. І це вже очевидно. Крим нашпигований ефесбешниками. Там тепер зовсім інша модель життя, аніж та, до якої звикли люди, живучи там кількадесят років», – додав президент.

За словами Порошенка, в людей, які лишилися в Криму, «розплющили очі». «Санкції працюють, на відпочинок не їдуть, підвищення пенсій з'їла девальвація», – сказав Петро Порошенко.

ДЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ НАДІЇ САВЧЕНКО ПОЧАЛИ НОВУ МІЖНАРОДНУ ПРОЦЕДУРУ

Переговори про звільнення незаконно ув'язненої в Росії Надії Савченко, яка частково припинила голодування й почала потроху пити курячий бульйон, йдуть безперервно і на найвищому рівні. Про це 9 березня заявив її адвокат Марк Фейгін. Він повідомив, що запустив нову міжнародну проце-

дуру для звільнення Н.Савченко, але відмовився розповісти її деталі, зазначивши лише, що Росія має виконати нарешті свої міжнародні зобов'язання.

Марк Фейгін повідомив також, що захист Надії Савченко має ві-

део, записане росіянином, яке підтверджує, що її викрали ще до того, як загинули російські журналісти Ігор Корнелюк та Антон Волошин, у сприянні вбивства яких обвинувачують Н.Савченко.

За словами адвоката, експерти визначили, що відео було знято близько 10:00 годин ранку. Позиція слідства така, що Н.Савченко коректувала вогонь, коли було вбито російських журналістів, а після цього, близько 12-ї години дня, подзвонила комбату «Айдар» Сергію Мельничуку. Однак, дані слідства й відео не збігаються, адже згідно з доказами захисту Надія вже дві години перебувала в полоні, у неї забрали телефон і одягнули в балаклаву.

«Наші фахівці провели свою експертизу. Фахівець з астрономії визначив за градусами, азимутами, позицією сонця, що це 10:00 ранку», – зазначив Фейгін.

Захист Савченко подав клопотання, щоб це відео долучили до матеріалів справи й було проведено дві експертизи (для визначення голосу Н.Савченко й цифрову експертизу на визначення часу зйомки).

ПУТІНЦІ ВИКОРИСТОВУЮТЬ ПЕРЕМИР'Я ДЛЯ НАРОЩУВАННЯ М'ЯЗІВ

Користуючись «перемир'ям», бойовики та російські військові продовжують удосконалювати рівень боєздатності своїх формувань. Про це повідомляє координатор групи «Інформаційний спротив» Дмитро Тимчук на своїй сторінці в соцмережі. Він зазначив, що бойовики зуміли створити єдину командну структуру так званої армії Новоросії.

«Незважаючи на поділ окупованих територій на «ДНР» і «ЛНР», їхні військові формування на даний момент вже перебудовані й мають чітку структуру, в тому числі в сфері оперативного та адміністративного управління, будуються і діють за єдиним планом і єдиним задумом», – написав Дмитро Тимчук, зазначивши, що по суті, в ході «перемир'я» військове керівництво РФ провело переформування бандформувань «ЛНР» і «ДНР» і перекинутих на Донбас російських найманців у цілком боєздатну армію, яка підкоряється єдиному командуванню.

Крім цього, як повідомив Дмитро Тимчук, безпосередньо «на передовій» бойовики підвищують рівень боєздатності за допомогою доукомплектування бойовою технікою, озброєнням та особовим складом. «Також здійснюється проведення комплексу бойової підготовки й накопичення матеріально-технічних ресурсів. Протягом останнього тижня відзна-

чається переміщення від 30 до 80 одиниць бойової техніки й авто-транспорту на добу – як з ділянки на ділянку, так і з території РФ на окуповану територію Донбасу», – повідомив Дмитро Тимчук.

ПРОГРЕСУ У ЗВІЛЬНЕННІ ВСІХ ЗАРУЧНИКІВ НЕМАЄ

Президент України Петро Порошенко заявив про відсутність прогресу в питанні звільнення всіх заручників, зокрема Надії Савченко. Про це йшлося під час його телефонної розмови з президентом Франції Франсуа Олландом, яка відбулася 10 березня.

«Порошенко наголосив на важливості звільнення всіх заручників, зокрема Надії Савченко, і констатував відсутність прогресу в цьому питанні», – йдеться в повідомленні. Президенти погодилися з необхідністю посилення місії ОБСЄ й активізації процесу залучення миротворчої місії для врегулювання ситуації на Донбасі. Порошенко звернув увагу на необхідність повного припинення вогню й відведення важкого озброєння за моніторингу та верифікації ОБСЄ.

Крім того, президенти обговорили порядок денний Ризького самміту «Східного партнерства» і необхідність скасування візового режиму для українців.

МІЖНАРОДНИЙ ВАЛЮТНИЙ ФОНД ВИДІЛИВ УКРАЇНІ РОЗШИРЕНУ КРЕДИТНУ ДОПОМОГУ

Міжнародний валютний фонд (МВФ) виділив 11 березня Україні розширену кредитну допомогу «завдяки проведеним реформам», як сказав прем'єр-міністр Арсеній Яценюк. За його словами, перший транш, який надійде найближчим часом, становитиме 5 мільярдів доларів.

Ця програма відкриває країні шлях для отримання ще 7,5 млрд. доларів, відзначив Арсеній Яценюк. Загалом Україна упродовж чотирьох років отримає за цією програмою 25 млрд. доларів.

Прем'єр-міністр України заявив також, що ці гроші дозволять стабілізувати економіку, фінансовий сектор та валютний курс, а також дадуть можливість для економічного зростання з 2016 року.

Рада директорів МВФ у середу, 11 березня, схвалила програму розширеного фінансування для

України обсягом 17,5 млрд. доларів. Президент України Петро Порошенко назвав це рішення МВФ «знаком довіри до України та підтримки від цивілізованого світу».

УКРАЇНЦІ ЄДИНІ ЯК НІКОЛИ

Що українці думають про вішну, дії Росії, Європи, США та майбутнє своєї країни? Інститут миру Сполучених Штатів вважає, що отримав відповіді на ці запитання, провівши дослідження громадської думки, яке охопило навіть регіони на Донбасі, які нині контролюють підтримувані Росією сепаратисти. Результати дослідження виявили, з одного боку, розбіжності в поглядах мешканців різних регіонів, але з іншого – єдність в усвідомленні спільного майбутнього. Головне запитання у цьому дослідженні полягало в тому, чи Україні краще йти на зближення з Європейським Союзом, чи з Росією? На багато похідних і по-різному сформульованих запитань відповідали дві тисячі українців з усіх регіонів, окрім окупованого Криму.

Одна з авторів дослідження, професор Університету Меріленду Кетрін Келлегер вражена результатами. «З огляду на те, яку зиму пережили українці, і те, в яких умовах вони намагалися запровадити припинення вогню, найбільше вражає, що опитувані мають дуже чітке уявлення про Україну та її незалежність. Незалежно від того, як було сформульовано запитання, вони відкидають ідею того, що Росія має право втручатися в українські справи», – каже Келлегер.

Більшість опитаних телефонних мешканців не підконтрольних українському уряду території Донбасу висловилися за розвиток міцних відносин з Європейським Союзом. Перевагу Росії віддало менше половини учасників опитування на цих територіях. Це дозволяє зробити відповідні висновки, переконаний віце-президент Інституту миру, колишній посол США в Україні Вільям Тейлор. «По-перше, Україна вирішила, що її майбутнє в Європі. По-друге, перед загрозою російської агресії Україна єдина як ніколи. І третій висновок – українці не забули про Крим. І ми також не повинні про це забувати», – сказав В.Тейлор.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ ПРЕМІЇ ЗА 2014 РІК

Президент України Петро Порошенко вручив 9 березня Національні премії імені Тараса Шевченка лауреатам і зазначив, що розвивати культуру особливо

важливо в умовах війни. Церемонія відбувалась у Національному музеї Тараса Шевченка з нагоди 201-ї річниці від дня народження Великого Кобзаря.

За підсумками 2014 року лауреатами Шевченківської премії стали поет Юрій Буряк – за книгу поезій «Не мертве море», художник Микола Компанець – за мистецький цикл «Земля моїх батьків» та ілюстрації до творів Миколи Гоголя, письменник Костянтин Москалець – за книгу літературної критики та есеїстики «Спохоли», а також актор Петро Панчук – за втілення образу Тараса Шевченка на вітчизняній театральній сцені.

У вітальній промові президент наголосив, що українці є мирною нацією й захищатимуть свою державу не лише зброєю, а й культурою. За його словами, у час протистояння з Росією «Шевченкові слова є для нас і опорою, і напхненням».

ВІРШІ ТАРАСА В СУПРОВІДІ «РЕВОЛЮЦІЙНОГО» ПІАНО

Дев'ятого березня Україна відзначила 201-шу річницю з дня народження Тараса Шевченка. У Тернополі до пам'ятника Тарасові поклали квіти, декламували вірші великого Кобзаря під супровід «революційного» піаніно.

Така акція відбувається в Тернополі вже другий рік поспіль. Під час Революції Гідності активісти відремонтували й розмалювали «революційне» піаніно в національні кольори України. Рік тому цей інструмент став невід'ємною частиною Шевченківських днів у Тернополі. «Акція проводиться вже вдруге й присвячена вшануванню пам'яті Тараса Шевченка. Зважаючи на ситуацію в Україні, ми назвали її «Борітеся – поборете». Вона особлива тим, що ми використовуємо «революційне» піаніно з часів Євромайдану. Цей інструмент вже багато чого пережив, його поламали під час штурму Тернопільської ОДА. Але піаніно повністю придатне для використання», – каже один з організаторів акції Михайло Жирівський. До акції долучилися усі охочі. Її учасники виконали Державний гімн України й декламували безсмертну поезію Тараса.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

УКРАЇНА-АМЕРИКА

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

США нададуть Україні додаткову нелетальну військову допомогу. Про це 11 березня сказав віце-президент США Джо-зеф Байден у телефонній розмові з Петром Порошенко. Прес-служба українського президента повідомила, що йдеться про так звані дрони (безпілотні літальні апарати), системи зв'язку, радары для визначення мінометних та артилерійських позицій, прилади нічного бачення, а також броньовані військові автомобілі.

Білий дім в офіційному повідомленні розмову політиків не конкретизує і про яку саме допомогу Вашингтона Києву йдеться не повідомляє. Однак раніше офіційні особи в Пентагоні підтвердили, що збираються надіслати Україні безпілотники й броньовані військові джипи Humvee, які не мають жодного озброєння.

Джерело в Пентагоні повідомило агентству Reuters, що перші 30 броньованих машин поставлять вже найближчими тижнями, підготовка до відправлення іншої військової техніки потребує більше часу.

Україна отримає, серед іншого, мініатюрні безпілотники Raven, запуск яких здійснюється з рук. Апарат використовується американськими спецпризначенцями, морськими піхотинцями та військово-повітряними силами США. Безпілотник літає на висоті до 150 метрів на відстань до 10 кілометрів, видаючи характерний шум. Стандартне спорядження включає інфрачервону камеру нічного бачення та кольорову відеокамеру. Станом на 31 грудня 2014 року, було випущено 28 000 таких апаратів, що робить їх найпоширенішими дронами в світі.

Raven може літати як під дистанційним керуванням, так і повністю автономно за заданою програмою, орієнтуючись на GPS. Окрім того, цей безпілотник можна скерувати повернутись до зазначеного місця запуску єдиним натиском кнопки. При цьому дрони Raven викликають нарікання американських військовиків. Наприклад, сайт Military.com має відеоматеріал з промовистою назвою «Чому солдати ненавидять дрони Raven». Один із солдатів на відео з сайту Military.com, зокрема називає Raven «дорогим мотлохом, який постійно ламається».

Отже, йдеться про чергові «ковдри» від Обами. Таким терміном політичні аналітики називають

американські нелетальні озброєння та іншу допомогу у вигляді шоломів, біноклів, ковдр, ліків після того, як Петро Порошенко, перебуваючи минулого літа в американській столиці з офіційним візитом, сказав, що ковдрами перемогти Росію неможливо.

Втім, стає абсолютно очевидним, що чим довше США зволікають з наданням Україні летальної зброї, тим слабшою ставатиме українська армія, а відтак потребуватиме більше допомоги. Вже нині українське військо просить у західних партнерів озброєння, про яке й не згадували кілька місяців тому. Підрахунки можливих втрат та здобутків унаслідок надання Україні летальної зброї зробив професор Джорджтаунського університету доктор Філіп Карбер. Разом з колегами він поділився міркуваннями з журналістами у Вашингтоні.

Американська армія має надлишок бойових машин піхоти Bradley, з допомогою яких Україна могла б стримувати натиск путінської орди

ЗАМІСТЬ JAVELIN - ЗНОВУ «КОВДРИ»

Чому Сполучені Штати зволікають з наданням Україні летальної оборонної зброї?

Американські переносні протитанкові ракетні комплекси Javelin могли б допомогти українському війську в боротьбі з танковими армадами Росії

Після підписання «Закону про підтримку свободи в Україні» в грудні минулого року американські законодавці не втомлюються вимагати від президента США Барака Обами надати Україні оборонне летальне озброєння. Господар Білого дому вже четвертий місяць обмірковує доцільність такого рішення. Професор Філіп Карбер вважає, що російську армію сьогодні багато хто переоцінює: «Чи Росія більша за Україну? Так. Чи її армія більша за українську? Так. Чи Росія може привести всю свою армію в Україну? Ні. Чи російська армія однаково сильна? Ні. Це вражає, але на цій війні практично були знищені найкращі бригади російського спецназу. Чимало російських найкраще підготовлених вояків загинули під час найбільш інтенсивних боїв в Україні».

Водночас, за словами професора, зволікання з рішенням допомогти летальною зброєю Україні грає на руку росіянам. Для США ціна необхідної українцям допомоги щодня зростає. Філіп Карбер пояснює: «На жаль, чим більше часу минає, чим слабшою стає українська армія, тим більше вона потребує. Минулого літа україн-

сь, росіяни могли б відмовитись від співпраці в іранському питанні. Зокрема, тепер, під час переговорів про угоду щодо обмеження іранської ядерної програми». Іншою причиною зволікання президента США Ендрю Качинс називає небезпеку зростання кіберактивності з боку Росії: «Є також побоювання, що росіяни дадуть асиметричну відповідь. І одна з них була б кібератака. І не обов'язково проти України, але й проти Європи або прямо проти США. Ми знаємо, що росіяни мають потужні кіберможливості».

Відразу після того, як стало відомо, що Обама, попри очікування Києва, неодноразові вимоги конгресменів від обох політичних партій, обмежився черговими «ковдрами», речник Білого дому Джош Ернест заявив на прес-конференції, що американська адміністрація поки що не планує надсилати Україні летальне озброєння через побоювання, що це призведе до ще більшого кровопролиття.

Як пише газета «Нью-Йорк таймс», у приватних розмовах Обама висловлює побоювання, що зброя «змусить українців повірити, ніби вони можуть перемогти набагато сильніших росіян, тож це може викликати ще потужнішу відповідь Москви». На зустрічах зі своїми помічниками президент Обама ставить запитання на зразок «Якщо ми надамо техніку, чи повинні ми також надіслати інструкторів? Що, як зброя опиниться в руках бандитів? Що, як Путін піде на загострення?».

У питанні про надання зброї українцям Обама залишається відданим європейським союзникам, зокрема канцлерові Німеччини Ангелі Меркель, а також, за його словами, хоче дати шанс проголошеному перемир'ю в Східній Україні.

І хоча останнім часом бойові дії на Донбасі затихли, днями Росія перекинула на захоплені терито-

рії військову техніку, повідомила помічниця державного секретаря США Вікторія Нуланд. «Тож найближчими днями, а не тижнями, – додала вона, – ми маємо побачити ось що: повне припинення вогню в усіх частинах Східної України, повний необмежений доступ спостерігачів ОБСЄ до всієї зони конфлікту, відведення всіх важких озброєнь і більше жодних неперевічених конвоїв з вантажами через український кордон».

Тим часом, представники і Республіканської, і Демократичної партій дедалі сильніше тиснуть на президента Обаму з вимогою надати Україні оборонну зброю, насамперед протитанкові переносні ракетні комплекси Javelin. 10 березня спікер Палати представників американського Конгресу Джон Бейнер і низка конгресменів закликали американського президента схвалити рішення про надання Україні летальної зброї. Про це сказано в листі, який підписали вісім представників Республіканської партії і троє – Демократичної. «Ми закликаємо швидко схвалити додаткові кроки щодо підтримки зусиль України із захисту своєї суверенної території, включно з передачею летального оборонного озброєння українським військовикам», – сказано в документі. «Не слід чекати, поки російські війська та їхні сепаратистські представники займуть Маріуполь чи Харків», – попереджають конгресмени.

Утім, Обама слухає не їх і не свого міністра оборони Картера, який виступає за поставки Україні оборонних озброєнь, а фрей Меркель. Він взагалі схильний підкорятися жінкам. Можливо, це для Мішель Обами й добре, але для планети, над якою нависнув зловісний гебешний меч Путіна, не дуже. Америці й світові потрібен інший лідер, рішучий і послідовний. Такий, яким був Рональд Рейган, перед силою волі й наполегливістю якого не встояв СРСР, який, здавалося, простоїть віки.

В АМЕРИЦІ

РЕСПУБЛІКАНСЬКІ ПАЛИЦІ В КОЛЕСА ОБАМИ

Напередодні ядерної угоди з Іраном, яку планується укласти до кінця березня, сенатори від Республіканської партії надіслали іранському керівництву лист, в якому попередили, що будь-яка оборудка без схвалення Конгресу триватиме не довше, ніж перебування Барака Обами на президентській посаді.

United States Senate
WASHINGTON, DC 20510

March 9, 2015

An Open Letter to the Leaders of the Islamic Republic of Iran:

It has come to our attention while observing your nuclear negotiations with our government that you may not fully understand our constitutional system. Thus, we are writing to bring to your attention two features of our Constitution—the power to make binding international agreements and the different character of federal offices—which you should seriously consider as negotiations progress.

First, under our Constitution, while the president negotiates international agreements, Congress plays the significant role of ratifying them. In the case of a treaty, the Senate must ratify it by a two-thirds vote. A so-called congressional-executive agreement requires a majority vote in both the House and the Senate (which, because of procedural rules, effectively means a three-fifths vote in the Senate). Anything not approved by Congress is a mere executive agreement.

Автор листа, сенатор від штату Арканзас Том Коттон, нагадав, що згідно з Конституцією будь-який указ, ухвалений без схвалення Конгресу, є лише «виконавчою угодою», а також, що ніхто не може обіймати президентську посаду більше двох термінів, тому в 2017 році Обама піде у відставку.

Лист Коттона підписали 47 сенаторів, серед яких і чотири потенційних кандидата в президенти. Втім, семеро сенаторів-конгресменів цей лист підписувати відмовилися.

Барак Обама висловив різке обурення діями сенаторів-республіканців: «Гадаю, є деяка іронія в тому, що деякі члени Конгресу хочуть об'єднатися з прихильниками жорсткої лінії в Ірані». Раніше Б.Обама заявив, що США вийдуть з переговорів з Іраном, якщо компромісу стосовно іранської ядерної програми не буде знайдено. 8 березня в телевізійному інтерв'ю він заявив, що будь-яка угода має дозволити західним державам мати можливість перевіряти, чи збирається Тегеран отримати атомну зброю. «Навіть якщо Іран обдурить нас, буде достатньо часу, щоб вжити заходів», — сказав Обама.

В Ірані лист американських сенаторів-республіканців назвали «пропагандою», а деякі американські газети назвали вчинок республіканців «зрадою» інтересів Америки.

РАСОВІ ЗАВОРУШЕННЯ: 50 РОКІВ ТОМУ Й СЬОГОДНІ

Президент США Барак Обама нагородив 8 березня громадських активістів з нагоди 50-ї річниці «кривавої неділі» — трагічних подій у Сельмі (штат Алабама). Він також узяв участь у марші, присвяченому тим подіям. Виступаючи перед мешканцями Сельми, Барак Обама заявив, що за півстоліття після драматичних подій, амери-

канці багато чого зробили для захисту своїх прав і свобод, для забезпечення рівноправності людей з різним кольором шкіри, але проблема расових взаємин у США все ще залишається актуальною.

Протистояння 50 років тому на мосту імені Едмунда Петтуса у Сельмі стало однією з найбільших сутичок поліції і мирних демонстрантів в історії боротьби за громадянські права в США. 7 березня 1965 року мільйони телеглядачів Америки та інших країн світу стали свідками жорстокого побиття афроамериканських учасників маршу. Поліція застосувала проти демонстрантів слізогінний газ, батоги й поліцейські кийки.

Те, що расові проблеми в США все ще не подолані, підтверджують нинішні події в місті Медісон (штат Вісконсин), де білий поліцейський Мет Кенні вбив чорношкірого підлітка Тоні Робінсона. Сотні людей після цього вбивства вийшли на вулиці з плакатами «Життя чорношкірих також має вартість!», «Вимагаємо справедливості заради Тоні!» та ін. Поліція стверджує, що Т.Робінсон сам напав на поліцейського й той змушений був захищатися. Втім, шеф поліції міста М.Коваль попросив у громади Медісона вибачення.

БАРАК ОБАМА ВІДМОВИВСЯ ПОСТАВЛЯТИ УКРАЇНІ ЗБРОЮ ПІСЛЯ РОЗМОВИ З АНГЕЛОЮ МЕРКЕЛЬ

Президент США Барак Обама відмовився від постачання летального озброєння українській армії після зустрічі з канцлером Німеччини Ангелою Меркель 9 лютого. Про це в інтерв'ю агентству Associated Press розповів німецький посол у Вашингтоні Петер Віттіх. За його словами, Ангела Меркель навела переконливі докази важливості «продовження дипломатичних і політичних зусиль» по розв'язанню збройного конфлікту на Донбасі. Барак Обама з цими аргументами погодився.

Петер Віттіх зазначив, що лідери США й Німеччини впевнені, що Україні поки що не варто поставляти летальну зброю.

Після лютневої зустрічі в Білому домі Барак Обама заявив пресі, що підтримує дипломатичне врегулювання ситуації на Донбасі, проте «поки не прийняв остаточного рішення з приводу поставок зброї Україні». При цьому американський президент не виключив такої можливості в майбутньому.

США ЗВИНУВАЧУЮТЬ РОСІЮ В БРЕХНІ ПРО КРИМ

Документальний фільм, у якому йдеться про анексію Кримського півострова, є свідченням

«брехливого підходу» Москви до подій у Криму та на Сході України. Про це 9 березня заявила речниця Держдепартаменту США Джен Псакі.

«Звісно, те, що ми побачили, узгоджується з брехливим підходом, про який ми давно знаємо, коли Росія заперечує втручання на Сході України», — відзначила Псакі й додала, що США й міжнародна спільнота разом працюють на підтримку суверенітету й територіальної цілісності України.

9 березня телеканал «Россия-1» показав фрагмент документального фільму «Крим. Шлях на Батьківщину». У ньому президент Росії Володимир Путін розповідає про те, як ухвалювалося рішення про анексію. «Ситуація розгорнулася в Україні таким чином, що ми були змушені почати роботу з повернення Криму до складу Росії, тому що ми не могли кинути цю територію й людей, які там проживають, напризволяще, під казок націоналістів», — сказав Путін.

Як відомо, в березні 2014 року президент Росії Володимир Путін заперечував, що його країна ввела війська на територію Кримського півострова. За його словами, безпеку так званого «референдуму про приєднання» Криму до Росії гарантували сили місцевої «самооборони».

ПЕНТАГОН: РОСІЯ ВИТРИМУЄ ПАУЗУ ПЕРЕД ЩЕ БІЛЬШИМ НАСТУПОМ В УКРАЇНІ

У міністерстві оборони США попереджають, що Москва може готувати черговий широкий наступ на позиції українських силовиків на Сході України. Про це 10 березня зазначив під час слухань у Сенаті помічник заступника міністра оборони США Браян Маккеон.

«Порушення режиму припинення вогню на лінії розмежування продовжуються, майже всі з цих випадків — з російського боку та сепаратистів. Це не є «негайним та всеосяжним припиненням вогню», як передбачає план», — зауважив представник Пентагону, коментуючи виконання умов Мінська-2.

«Ми, як і раніше, стурбовані тим, що це може бути періодом стратегічної паузи», — наголосив Маккеон. У цьому зв'язку він підкреслив, що тактика ухиляння, яку використову-

ють проросійські сили, може бути «передвісником ще більшого наступу, як це сталося перед останнім нападом Росії й сепаратистів у січні».

Представник міноборони США закликав Росію припинити подібні дії, підтримати режим припинення вогню та надати Україні вільний вибір її власного шляху.

США ПОСТАЧАТИМУТЬ УКРАЇНІ БЕЗПІЛОТНИКИ ТА БРОНЬОВИКИ

Сполучені Штати ухвалили рішення поставляти Україні безпілотники та броньовані військові автомобілі Humvee. Про це повідомляє інформаційна агенція Франс-Прес.

«США постачатимуть Україні Humvee та дрони», — йдеться в повідомленні агенції.

Як повідомляє телеканал ABCNews з посиланням на іншу інформаційну агенцію Асошіейтед Прес, про поставку в Україну малих дронів та броньованих Humvees повідомив 11 березня віце-президент США Джо Байден в телефонній розмові з президентом України Петром Порошенком.

Усього США поставлять Україні 30 важкоброньованих Humvee та 200 звичайних.

Також США нададуть українській армії системи зв'язку, радары для визначення мінометних позицій противника.

Загалом вартість нової допомоги США оцінюють у 75 мільйонів доларів.

Безпілотники, які отримає Україна, не нестимуть озброєння і точна їхня кількість поки що невідома.

ГІЛЛАРІ КЛІНТОН ПОЯСНИЛА, ЧОМУ КОРИСТУВАЛАСЯ ПРИВАТНОЮ ПОШТОЮ

Колишній сенатор та державний секретар США Гіларі Клінтон, яка, як очікується, висуватиме свою кандидатуру на президентських виборах 2016 року, заявила, що перебуваючи на посаді держсекретаря, використовувала приватну електронну пошту «зادля зручності». Водночас вона відзначила, що «було б краще» мати два екаунти, аби розділити робочі та приватні листи.

«Я думала, що використовувати один пристрій буде простіше. Очевидно, це так не спрацювало», — сказала 10 березня Г.Клінтон журналістам в Нью-Йорку й заявила, що не відправляла з приватної скриньки таємні матеріали, відзначивши, що її екаунт був схвалений держдепартаментом.

Держдепартамент же заявив, що оприлюднить електронні листи Гіларі Клінтон, яких загалом налічується 55 тисяч, після того, як перевірить їх.

Листування федеральних чиновників вважається урядовими документами, однак Г.Клінтон ніколи не мала державної електронної адреси. Вона сказала, що разом зі своїми помічниками відокремила офіційні листи від приватних, коли її попросили надати записи. Експерт секретар також уточнила, що «переважна більшість» її листів, пов'язаних з держдепартаментом, автоматично зберігались, оскільки вона писала їх іншим урядовцям.

Як ми вже повідомляли, Г. Клінтон всупереч встановленим правилам використовувала електронну пошту на приватному сервері, який було створено для її чоловіка, колишнього президента США Білла Клінтона. Сервер було розміщено в їхньому сімейному будинку в штаті Нью-Йорк.

ТРАГЕДІЯ В ЮТІ З НАПІВЩАСЛИВИМ КІНЦЕМ

У штаті Юта 18-місячна дівчинка Ліли Гросбек вижила, провівши 14 годин у холодній річці в перевернутому догори колесами автомобілі. Як повідомляють американські ЗМІ, дорожньо-транспортна пригода сталася біля містечка Спрінгвілл. Авто пробило бетонну огорожу, вилетіло з гайвею, впало в неглибоку річку й перевернулося. Автомобіль під мостом помітив місцевий рибалка.

У ньому знайшли 18-місячну дівчинку, котра висіла пристібною до дитячого автомобільного крісла вниз головою. Весь цей час під нею через вибиті шибки текла льодяна вода. 25-літня мати дівчинки Ліна Гросбек, яка керувала автомобілем, загинула.

Дівчинку доставили до реанімаційного відділення найближчого шпиталю. Нині її здоров'ю вже нічого не загрожує, вона добре їсть і посміхається лікарям та медсестрам.

Поки що невідомо, що стало причиною аварії. За попередніми висновками експертів, зіткнення з бетонною огорожею сталося через відмову гальм.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агенцій

Selfreliance

Ukrainian American Federal Credit Union

Щоб Вас не замело банківськими платежами

Відкрийте у "Самопоміч"
чековий рахунок з дебітною карткою

Безкоштовні транзакції
Без мінімального балансу
Без місячних оплат

Безкоштовна VISA® Debit картка
Безкоштовний онлайн BillPaysm
коли маєте DirectConnectsm

Депозити забезпечені федеральним
урядом до мінімальних \$250,000

Самопоміч
Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка

5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079

Selfreliance.Com
2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500

Selfreliance
Where Your Money Works for You!

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Потрібний чековий рахунок. Зайдіть до якого небусть бюро Кредитівки "Самопоміч", щоб вписатися у членство і відкрити рахунок. Мінімальний початковий вклад на чековий рахунок - \$50 і \$200 на діловий чековий рахунок. Для доступу онлайн потрібна реєстрація і можуть бути додаткові кошти. Стосуються всі вимоги подані у Truth in Savings Disclosure і Fee Schedule. Пропозиція може бути скасована без попереднього повідомлення. За найновішою інформацією телефонуйте на № 888-222-8571.

**Full Financial
Services**

Хлопці віком 18 і старше
запрошуються на

St. Basil Seminary Open House Weekend March 20-22

Where are you going with your life?
Take a chance!

"... come, follow Me."

Mt. 19:21

- **ЗНАЙТИ НОВИХ ДРУЗІВ**
- **ПОБАЧИТИ СЕМІНАРІЮ**
- **ДІЗНАТИСЯ ПРО ПОКЛИКАННЯ**

195 Glenbrook Rd
Stamford, CT 06902
203-324-4578
stbasilopen@gmail.com

Якщо Вас це зацікавило, просимо звертатися на електронну пошту stbasilopen@gmail.com або телефонувати 203-324-4578, 631-506-6260 та 203-554-3329. Розклад та додаткову інформацію розміщено на www.stamforddio.org.

www.bankuke.com

1-888- BANK UKE

Полагоджуйте свої фінансові справи з нами
з **МОБІЛЬНОГО ТЕЛЕФОНУ** безкоштовно!

- Доступ до Вашого рахунку 24/7
- Проведення платежів (Bill Pay)
- Вкладка чеків сфотографувавши їх (Remote Check Deposit)
- Локатор безкоштовних банкоматів
- Автоматичні повідомлення з Вашого рахунку (Alerts)

- Переказ грошей на інший телефон (Portmoney) тільки за \$1 або \$2

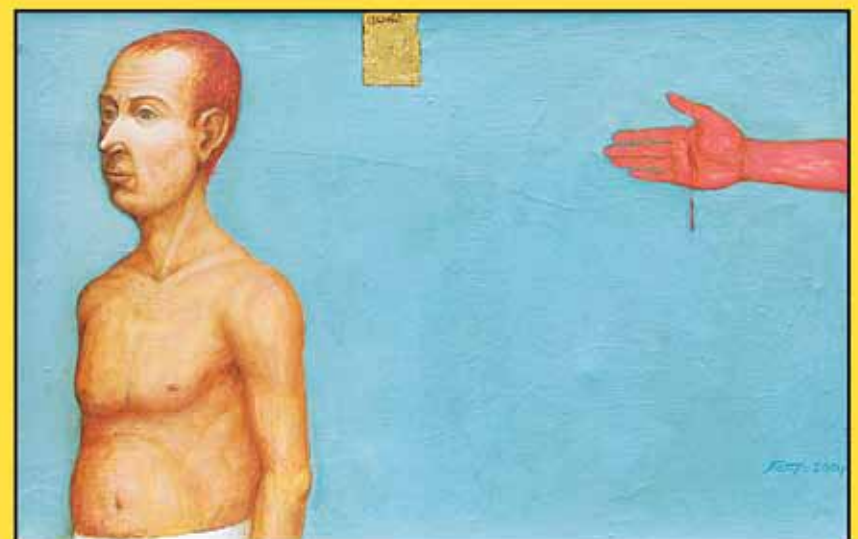
851 ALLWOOD RD. CLIFTON, NJ 07012
(973) 471 - 0700
237 DAYTON AVE. CLIFTON, NJ 07011
(973) 772 - 0620

ART
AT THE INSTITUTE

ICON ART

VISIONS OF A WORLD UNSEEN
CONTEMPORARY SACRED ART FROM UKRAINE

Organized in cooperation with Iconart Gallery of Contemporary Sacred Art, Lviv, Ukraine.

March 20 – April 12, 2015

UKRAINIAN INSTITUTE OF AMERICA, 2 East 79th St. New York, N.Y. 10075
(212) 288-8660 www.ukrainianinstitute.org

УКРАЇНСЬКА ДРАМАТИЧНА СТУДІЯ
НАРОДНОГО АРТИСТА УКРАЇНИ
ІВАНА БЕРНАЦЬКОГО В НЬЮ-ЙОРКУ

З НАГОДИ 201-ї РІЧНИЦІ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
ТРАСА ШЕВЧЕНКА

ПРЕДСТАВЛЯЄ ВИСТАВУ
«ГАЙДАМАКИ»

14 БЕРЕЗНЯ, СУБОТА, О 7-Й ГОД. ВЕЧОРА

15 БЕРЕЗНЯ, НЕДІЛЯ, О 2:30 ГОД. ПО ПОЛУДНІ

У ЗАЛІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ:
140 SECOND AVENUE, NEW YORK

ІНСЦЕНІЗАЦІЯ ЛЕСЯ КУРБАСА
РЕЖИСЕР-ПОСТАНОВНИК –
ІВАН БЕРНАЦЬКИЙ

НАСТУПНА ПРЕМ'ЄРА –

«У НЕДІЛЮ РАНО ЗІЛЛЯ КОПАЛА»

ЗА ОДНОЙМЕННОЮ ПОВІСТЮ ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ
МІСЦЕ Й ЧАС ВИСТАВИ БУДЕ ОГОЛОШЕНО ДОДАТКОВО

ДЕТАЛЬНІША ІНФОРМАЦІЯ
ЗА ТЕЛ: 267.760.1583
(МАРІЯ СОРОКА, RazomForUkraine)

У ГРОМАДІ

4 березня у Вашингтоні з ініціативи Українського Конгресового Комітету Америки (УККА) та за підтримки низки українських громадських організацій відбувся традиційний День України

Понад півсотні лідерів й активістів українських громадських організацій позаминулої середи, 4 березня, провели свій «робочий день» у американському Конгресі. Розпочався він зі слухань «Україна в облозі», які відбувалися в Комітеті з міжнародних відносин Палати представників й де помічник держсекретаря у справах Європи та Євразії Вікторія Нуланд повідомила, що США в співпраці з ЄС розробляє новий пакет санкцій проти фінансової, промислової

та військової сфер російської економіки.

Протягом дня українські представники мали можливість безпосередньо зустрітися з 28 конгресменами та сенаторами або їхніми уповноваженими представниками.

УККА, зокрема його постпред у Вашингтоні Українська Національна інформаційна служба (УНІС), яку очолює Михайло Савків, нагородила за активну участь у підтримці України на міжнародній арені спеціальними відзнаками відданого приятеля України, конгресмена Еліота Енгеля (штат Нью-Йорк), посла Литви в США Жигімантаса Павліоніса та кількох представників Центральної та Східноєвропейської коаліції, яка об'єднує 18 етнічних організацій.

Голова УНІС Михайло Савків (крайній зліва) та голова Ради директорів кредитівки СУМА-Іонкерс Андрій Горбачевський після вручення конгресмену від штату Нью-Йорк Еліоту Енгелю (в центрі) спеціальної відзнаки за допомогу й підтримку України. Фото прес-служби УККА

«Сьогодні українці є лідерами світу», – сказав після наго-

родження посол Литви у США Жигімантас Павліоніс, дяку-

ючи за визнання, й запевнив, що Вільнюс активно підтримуватиме Київ, а він особисто докладе всіх зусиль, щоб Україна стала повноправним членом ЄС та НАТО.

Вашингтонський «Український день» завершився урочистою вечерею в дипломатичному представництві Литви, під час якого було піднято за нашу спільну перемогу не один келих з вином, щедро подарованим грузинськими приятелями України.

Мітинг підтримки України перед Білим домом, який було заплановано на 5 березня, але через погодні умови скасовано, перенесено на 26 березня.

Детальніша інформація за телефоном УККА: (212) 228-6840.

Інформація «НГ»

ЖІНОЧІ ПОРТРЕТИ В РАМКАХ ВІЙНИ

Члени української делегації з постійним представником України при ООН, послом Юрієм Сергєєвим та заступником міністра закордонних справ України Сергієм Кисиліцею (крайній зліва) під час відкриття виставки

9 березня в приміщенні Постійного представництва України при ООН, що на 51-й вулиці в Мангетені, відкрито фотовиставку «Конфлікт на Донбасі очима жінок»

Її привезли до США народні депутати України Ірина Геращенко, Марія Іонова, Ірина Луценко та Світлана Залішук й представили разом з постійним представником України при ООН, послом Юрієм Сергєєвим та заступником міністра закордонних справ Сергієм Кисиліцею. На 40 світлинах, відзнятих професійними фотографами та аматорами, жінка-солдатка, жінка-лікарка, жінка-біженка... У них різні біографії, але спільна доля – всім їм випало жити в часи війни. «І в цій війні найбільше страждають діти й жінки, – підкреслила народний депутат, уповноважений представник Президента України з питань мирного врегулювання на Сході України Ірина Геращенко, відкриваючи виставку. – Але разом з тим

Революція Гідності й війна виявили найкращі риси українських жінок – вони виконують героїчну роботу як на передовій, так і в тилу, підтримуючи свою армію, допомагаючи переселенцям, оберігаючи родинні вогнища...» Найяскравішим прикладом такої мужності та незламності Ірина Геращенко назвала українську льотчицю Надію Савченко, яку вже вісім місяців утримують в російській в'язниці.

«Війна на Сході України – це наш найбільший біль, але не менша проблема й повенне облаштування життя, коли додому повертатимуться надломлені, понівечені війною чоловіки, – сказав заступник міністра закордонних справ України Сергій Кислиця, запрошуючи всіх присутніх поглянути за рамки цих портретів. – А це означає, що на плечі жінок ляжуть великі проблеми не лише фізичного, матеріального, а й морального характеру...»

Відкриття фотовиставки про події на Донбасі відбулося під час роботи 59-ї сесії комісії ООН з питань становища жінок, в якій бере активну

участь і парламентсько-урядова делегація з України, акцентуючи увагу, зокрема, на порушеннях прав жінок та дітей на окупованих бойовиками й російськими військами територіях на Сході України і в анексованому Криму. Крім сесійних засідань і дискусійних панелей, вони проводять зустрічі з керівництвом ООН та Червоного Хреста, щоб обговорити гуманітарну ситуацію на Донбасі, необхідність збільшення допомоги Україні, зокрема, біженцям та іншим жертвам війни.

У презентації фотовиставки взяли участь співробітники деяких дипломатичних місій, акредитованих при ООН, представники Союзу українок Америки (СУА), Світової федерації українських жіночих організацій (СФУЖО) та інших українських громадських організацій США. Експозицію вже мали нагоду оглянути мешканці та гості Києва та данської столиці міста Копенгагена.

Вл.інф. Фото прес-служби Постійного представництва України при ООН

ПРАВОСЛАВНО-КАТОЛИЦЬКИЙ ДІАЛОГ

3-5 березня в місті Клівротері (штат Флорида) відбулася братерська зустріч ієрархів Української католицької та Української православної церков Північної Америки

Учасники братерської зустрічі ієрархів Української католицької та Української православної церков Північної Америки в Клівротері (штат Флорида)

Ієрархи УПЦ США розповіли про недавній візит до Вселенської Патріархії та до Києва й Львова, наголосивши на позитивних тенденціях, які можуть мати корисні наслідки для християнства та українства в цілому. В свою чергу, ієрархи Української католицької церкви поділилися власним досвідом спілкування з одновірцями в Україні. В ході братерської розмови викрystalізувалася спільна думка про те, що церква в Україні повинна повернути собі роль голосу сумління української нації – роль, яку вона втратила протягом довгої, темної ночі комуністичного поневолення. Учасники зустрічі домовилися розглянути можливі шляхи, для того, щоб заохотити обидві церкви й Константинополь та Рим сприяти стабілізації та незалежності церковного життя в Україні, особливо після агресії Росії.

Як і в минулому, багато часу було присвячено обговоренню церковного життя українських парафій Північної Америки. Неодноразово підкреслювалося, що в служінні Богові та обов'язках перед Ним у православних й греко-католиків є більше спільного, того, що єднає, аніж розбіжності,

які розділяють. Учасники зустрічі висловили сподівання, що такі засідання стануть постійними й допоможуть налагодити кращі взаємини та довготривалий православно-католицький діалог.

Така християнська зустріч у Клівротері була першою за останні три роки. В ній взяли участь владики українських православних та греко-католицьких церков Сполучених Штатів Америки та Канади: Митрополит УПЦ США Антоній, Митрополит УКЦ США Стефан, Митрополит УПЦ Канади Юрій, Митрополит УКЦ Канади Лаврентій, єпископи Давид (Українська греко-католицька церква, Канада), Павло (Українська греко-католицька церква, США), Ричард (Українська греко-католицька церква, США), Іларіон (Українська православна церква, Канада), Андрій (Українська православна церква, Канада), Даниїл (Українська православна церква, США), Іван (Українська греко-католицька церква, США), Богдан (Українська греко-католицька церква, США), єпископ-емерит Василь Лостен (Українська греко-католицька церква, США).

Прес-служба УПЦ США

В ОКОПАХ ДОНБАСУ

Негода

На війні є багато паскудних речей. Смерть не входить до їхнього числа. Смерть – це звільнення. Політ у вишину, у щось невідоме. Є речі гірші за смерть. Не буду їх перелічувати – вони давно названі. І перелічувати їх неприємно. Це якщо під війною розуміти тільки фронт. Хоча найбільші трагедії під час війни відбуваються саме в тилу. Так от про фронт: є річ на передовій паскудніша за москальські кулі. Це негода – холодний нудний дощ, тумани й сирість. Вони інколи вбивають більше... У той день був ще й вітер. Холод, сирість і вітер пробирали до кісток. А ще чекання й нудьга. Коли не відбувається нічого, але очікуєш найгіршого – стає дуже тужливо. Данте був правий – у найглибших колах пекла панує не вогонь, а лютий холод. Я сидів у наскрізь сирому бліндажі, ховаючись від дощу та вітру, який цього дня був просто шалений. Небо хотіло плакати, але вітер ніс сльози Всевишнього паралельно землі. Inferno крутило свої мінісмерчі.

У такі хвилини рятує розмова: від неї стає тепліше. Єдиний співрозмовник мій того дня був неординарний: у солдата не все гаразд було з головою. Взвод, в якому він раніше служив, москалі накрили «Градом» – за якусь мить люди перетворилися на криваве місиво. Він один випадково вцілів. З ворожого оточення його вивіз місцевий селянин, сховавши в сіні. Сепаратисти потім довідалися про це і того селянина розстріляли. Від всього пережитого солдат збожеволів. Його помістили в лікарню, через деякий час він почав поводити себе адекватно, вирішили, що він нормальний, і, зрештою, він знову потрапив на фронт і саме в наш взвод. Він часто заговорювався і поводив себе дивно, але я чомусь був упевнений, що в своїх

він не стрілятиме. Сепаратистів він ненавидів і якщо буде сутужно – не підведе.

Коли я спілкувався з цим солдатом, мені чомусь здавалося, що весь навколишній світ збудовано зі шматків старих газет. Навіть небо. Навіть трава – це нарізки старих газет. Мабуть, це від спілкування з божевільним. У нього погляд відсутній. Він не тут. Він ніде. Він не помічає співбесідника, він для нього або відсутній, або є якимсь іншим об'єктом. Хоч у цього ж солдата погляд був осмислений і він розумів співрозмовника. Але одночасно жив в якомусь своєму, далекому від реальності наших скорботних світі.

Солдат навіть мені думки про Данте, які вже полишили мене (я намагався думати про Полінезію – про острів Фатухіва), але знову повернулися. Мене не полишало відчуття, що мандрую колами чи то сферами Inferno, вибравши провідником замість Вергілія божевільного солдата. Бо він краще знає пекло, ніж Вергілій. Бо він вже там бував... І ось він завів мене ще в одне коло...

«О, ви, двоє в одному вогні, якщо я прославив вас, доки жив, якщо я прославив вас, хоч трохи – зупиніться!»

Я спробував заговорити про тріченко і кватріченко. Тема

співрозмовника не зацікавила. Він лише сухо зауважив, що Ренесанс – це лише чергова спроба людства досягнути неосяжне, мислити про ідеальне суспільство, якого не може бути в принципі. А значить сама векторність епохи Ренесансу була небезпечним блуканням над прірвою.

Потім він несподівано змінив тему розмови:

– Я прочитав пару днів тому одну класну книжку.

– Яку?

– З чорною палітуркою.

– І про що ж ця книжка?

– Про одного гіппі. Прикинь, дивак десь до тридцяти жив собі нормальним життям, заробляв собі на життя тим, що кому стіл майстрував, кому двері. А потім як перемкнуло – кинув все і пішов гіппувати. Почав людям нести всіляку ахінею як і всі гіппі: ми мовляв, діти-квіти, всі любити один одного повинні. Якщо вдарять вас у праву щоку – підставте й ліву. На нього дивились як на ненормального. Потім він до якогось старого свого приятеля на весілля пішов. Налив всім води, як від вина. А в той час один безхатко у місці безлюдному оселився, їв мед і почав говорити, що мовляв неправильно ви всі люди живете. А як той хлопець до безхатка

з'явився, він оголосив, що він носій істини. Безхатка того потім заарештували і в тюрмі голову відрізали. А той хлопець пішов до озера і почав по воді ходити, як по землі. Скінчилось все кепсько – того хлопця зловили чи то сепаратисти, чи то москалі й прибили цвяхами до хреста. Але з моргу його тіло пропало і потім його бачили живим у різних краях... Кажуть, він своїми стражданнями смерть перемиг. Така от книжка...

– Ця книга називається Бібля. І не гіппі то був, а Христос. Хоч, може, він і був першим гіппі на землі.

Я вийшов з бліндажа. Думав, що цей солдат справді божевільний. А ще подумав, що наша естетика занадто сентиментальна. У ці страхітливі часи війни нам потрібна інша естетика – хоча б така, як у китайській епопеї «Три царства». Якщо ж ми не здатні позбутися своєї сентиментальності (в крові, мовляв, вона, земля в нас така), то треба трансформувати сентиментальність хоча б у таку, як у класичній японській поезії, що стала поезією самураїв.

А ще я думав, що гілки дерев – це теж корені. Тільки вросли в землю, а в небо. Це особливо відчутно восени, коли дерева гублять свої чутливі пальці-листя. І це стосується

не тільки дерев землі, але й Світового Древа. І як шкода, що нині я не можу споглядати те Дерево – я прийшов би до стану досконалої рівноваги й спокою, незважаючи на мінометний обстріл, що почався. Ми практично нехтували мінометним обстрілом – він був набагато менш небезпечним, ніж обстріл «Градом», а тим паче «Смерчем». А дарма. Несподівано недалеко від мене вибух струсонув землю. Я відчув (так мені здалося), що між каскою й бронжилетом залетіла величезна оса і вжалила мене в потилицю. Падаючи на мокру землю, я ще встиг подумати, що не вбитий (бо вбитий солдат одразу ж відчуває, що він у раю), а тільки злегка поранений – мене лише зачепило, інакше думати я вже не міг би... Потім все згасло – вимкнули світло у Всесвіті, всі ліхтарики одночасно. Отямився вже в шпиталі. І чомусь перше, що згадав, був той божевільний солдат, який розповідав мені про гіппі-Христа. Мабуть, усі люди, яким бодай на мить вимикали світло Всесвіту, отямившись, неодмінно згадують щось таке, що пов'язано з тим теслею з Назарету, який жив і страждав на грішній землі дві тисячі літ до нас.

Артур Сіренко
Східний фронт

*Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!*

Інтернет: www.sumafcu.org

**Завантажте наш мобільний додаток
для зручності контролю за рахунками!**

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Валі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфордї

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Serving the Ukrainian Community of Philadelphia
UKRFCU
Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union

INVESTMENT RESIDENTIAL & MIXED USE LOANS

Now Offering

3 Loan Terms: 6 & 12 Year Balloon Loans 12 Year Fixed Rate Loans

Available for: 1-4 family non-owner occupied properties
1-12 unit and mixed-use investment properties

Christina Hewko is USFCU's Business Loan Manager, with over 18 years of experience in helping people acquire funding to purchase and refinance investment properties.

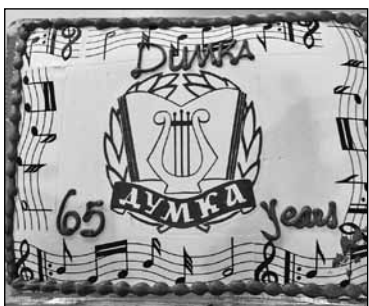
To learn more about our real estate business loans, please contact Christina directly at christinah@ukrfcu.com or 215.725.4430 ext. 704

**Looking to finance your investment project in
Fairmount, Northern Liberties, Fishtown, Manayunk, or in the Northeast?**

To receive any product or service by the USFCU, you must be a member of the USFCU by opening a share (savings) account. All new memberships are subject to USFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any USFCU location). Please contact Christina Hewko (christinah@ukrfcu.com), Member Business Loan Manager, to learn more about the member business loan products we offer - 215.725.4430 ext. 704.

Federally insured by the NCUA.

ГРОМАДА Й МИСТЕЦТВО

Ювілейний концерт хору «Думка», який минулої неділі слухала велелюдна аудиторія в нью-йоркському Great Hall at Cooper Union, став своєрідним творчим звітом колективу й водночас даниною шани Великому Кобзарю з нагоди 200-ї річниці від дня його народження, яка згідно з рішенням ЮНЕСКО святкується протягом 2014-2015 років. Кожен, хто прийшов цього дня до зали, що бачила чимало ушлявлених творчих колективів, напевне, розумів, що поєднання цих двох нелегких завдань – своєрідний іспит, який прийматиме завжди вибаглива, завжди критична українська публіка. Оцінка, яку вона виставить і оприлюднить, стане репутацією колективу, з якою йому доведеться жити до наступного ювілею. І хор «Думка» прекрасно впорався з цим завданням, гідно представляючи свою «творчу форму» і Шевченкове співане слово. Підтвердженням цього стали щедрі оплески, захоплені «браво» й чудесні квіти, якими слухачі на завершення обдарували ювілярів.

На поетичну творчість Тараса Шевченка відгукнулося понад 120 композиторів. До «шевченківського репертуару» нью-йоркської «Думки», предствленого в Great Hall at Cooper Union, ввійшли відомі твори Б.Лятошинського, Д. Січинського, К. Стеценка, Ф. Колесси... Майже половина з них – композиції Миколи Лисенка, «найкращого виразника Шевченка в музиці», який, за словами музичних критиків, «піднімається до такої самої висоти натхненної творчості, що й Тарас Шевченко у своїй віршах».

– «Думка» – це історія, але й сучасність, – сказав мистецький керівник і головний диригент хору Василь Гречинський, вітаючи колег з ювілеєм й залишаючись віddаним принципам «поєднувати традиції, виплекані попередниками, й власне бачення того, який підбирати репертуар, як тримати виконавський рівень і яким шляхом іти далі».

«Думка» – це традиції. Про це говорив зі сцени й пізніше у вужчому колі, в Українському народному домі, коли ювілярам дарували святковий торт, Павло Літепло, головний адміністратор «Думки», згадуючи з вдячністю попередників, які 65 років тому започаткували в Нью-Йорку цей ушлявлений нині колектив. Спочатку як виключно чоловічий, згодом

він став змішаним і з широким репертуаром та великою любов'ю десятиліттями ніс українську народну, класичну, духовну музику та пісню не лише до українства. Колектив з успіхом виступав у Carnegie Hall, Town Hall, Madison Square Garden, St. Patrick's Cathedral у Нью-Йорку, Kennedy Center у Вашингтоні, а також у Західній та Східній Європі. В 1990-му році його з великим ентузіазмом вітали в Києві, Львові, Полтаві та Каневі. За велику, віддану й жертвну пропаганду української хорової музики в 1995 році Україна нагородила «Думку» премією імені Миколи Лисенка.

Першим його диригентом був Л. Крушельницький, наступниками – О. Микитюк, Р. Степаняк, І. Жуковський, І. Задорожний, І. Соневицький,

Нью-йоркському хору «Думка» – 65! Вітаємо!

«ДУМКА» І ДУМКАРІ

8 березня в Нью-Йорку відбувся концерт хору «Думка», присвячений 65-річчю з дня його заснування та з нагоди вшанування Тараса Шевченка

Павло Літепло, головний адміністратор хору: «Думка» – це традиції»

Василь Гречинський, мистецький керівник і диригент: «Думка» – це історія»

О. Берник, С. Комірний. З 1991-го їхні традиції продовжує випускник Львівської консерваторії Василь Гречинський. З 2000-го і 2005-го років (відповідно) акомпаніаторами «Думки» виступають також випускники Львівської консерваторії – Лариса Гутникевич і Наталія Ващенко.

«Думка» – це насамперед думкарі. Не просто гурт людей-любителів співу, які збираються час від часу поспівати, а особлива порода людей, готових жертвувати особис-

тим в ім'я загального, дрібним – в ім'я великого. Їх можна було бачити минулої неділі на сцені Великого концертного залу в Купер-юніон. «Думкарі» – це звання, яке найвідданіші проносять крізь усе життя.

Окрасою ювілейного концерту аматорського, але високопрофесійного хору стали гості-професіонали: Оксана Кровицька, яка більше десяти років виступала в головних партіях на сцені New York City Opera й удостоєна найпрестижнішого титулу в царині опер-

ного мистецтва «Diva Award», Адам Клайн, який розпочавши з дитячого хору Метрополітен-опери, 63 рази виконував головні ролі на сценах рідної Metropolitan Opera, New York City Opera, Edmonton Opera та інших, заслужений артист України Олег Чмир-Опалинський, який з 2000 року є головним солістом New Jersey State Opera й виступав на багатьох провідних сценах світу, Людмила Джой-Васюта, яка з успіхом виступає в Brooklyn Philharmonics, Merkin Concert Hall, Appolo Theater, а

нещодавно перед Метрополітен-оперою «зіграла» роль Анни Нетребко, пікетуючи всі нью-йоркські виступи російської «оперної дівки», яка публічно підтримує путінську агресію проти України.

Публіка також винагородила захопленими оплесками «штатних» солістів «Думки»: Святославу Качарай (сопрано), Ірину Равенбург (альт), Миколу Луцака (тенор), Андрія Леськіва (тенор).

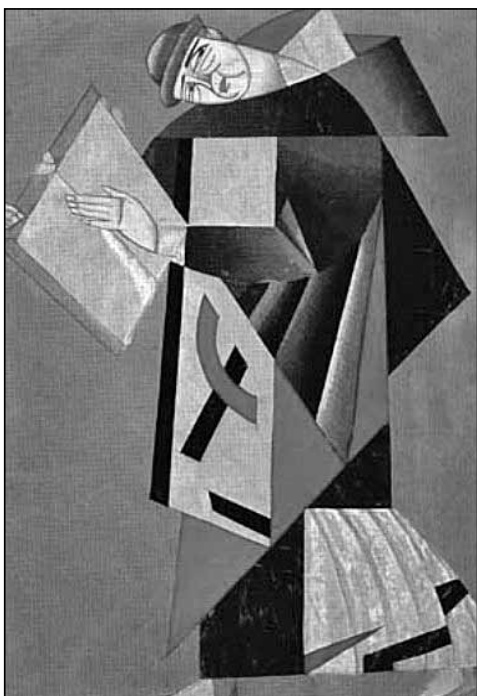
Розділити радість ювілею «Думки» й шевченківського свята до Нью-Йорка з Філадельфії прибув шанований в українській громаді чоловічий хор «Прометей» під мистецьким керівництвом Романа Кучарського (концертмейстер – Ірина Пелех-Зварич). Заснований у 1962 році, один з найстаріших українських чоловічих хорів у світі, він має довгу й славу історію, впродовж якої прославляв українське мистецтво і в Carnegie Hall (Нью-Йорк), і в Lincoln Hall (Чикаго), і в John Kennedy Center for Performing Arts і в DAR Constitution Hall (столичний Вашингтон), і в Організації Об'єднаних Націй, а також у Франції, Німеччині, Швейцарії, Голландії, Австрії, Канаді й Україні.

Ювілейний концерт, як і саме існування хору «Думка», було б неможливим без постійної й відчутної підтримки й спонсорства Федеральної кредитової кооперативи «Самопоміч» у Нью-Йорку. А також – уваги й вдячності численних шанувальників українського хорового мистецтва, яке далеко від України, на чужині, плекає й примножує нью-йоркський хор «Думка» ось уже 65 років.

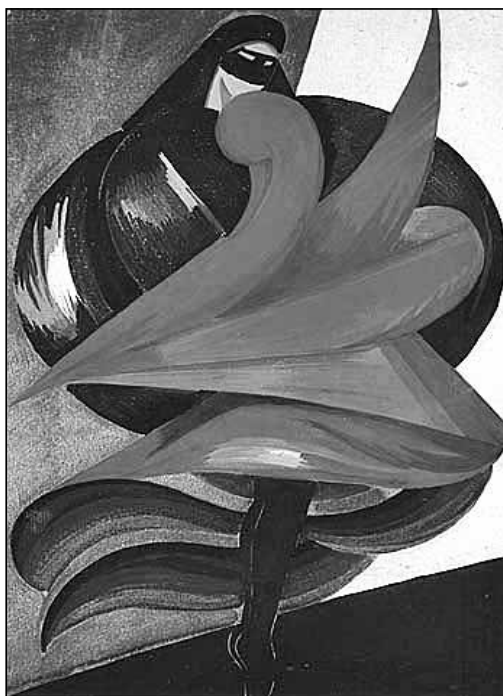
Катерина Боруш
Фото Богдана Грицива

ВИСТАВКИ

АВАНГАРД: НА СЦЕНІ ЗА АШТУНКАМИ

В. Меллер. Ченець (до вистави «Мазепа», 1920 р.)

О.Екстер. Жіноча маска (для вистави «Ромео і Джульєта», 1920 р.)

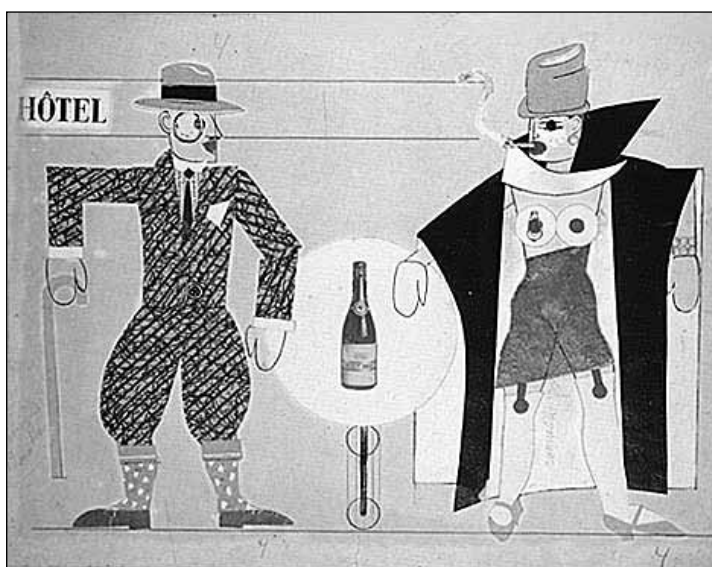
О.Екстер. Фігура з кинжалом (для вистави «Ромео і Джульєта», 1920р.)

15 лютого в Українському музеї в Нью-Йорку в співпраці з кураторами – Мирославою Мудрак, професором-емеритом Університету штату Огайо, й Тетяною Руденко, головним зберігачем Музею театральності, музичного та кіномистецтва України в Києві, відкрито виставку «Інсценізація українського авангарду 1910-1920-х років». Це перша виставка подібного типу за межами України, що представляє вагомий внесок модерних українських художників у театральне мистецтво першої третини ХХ століття.

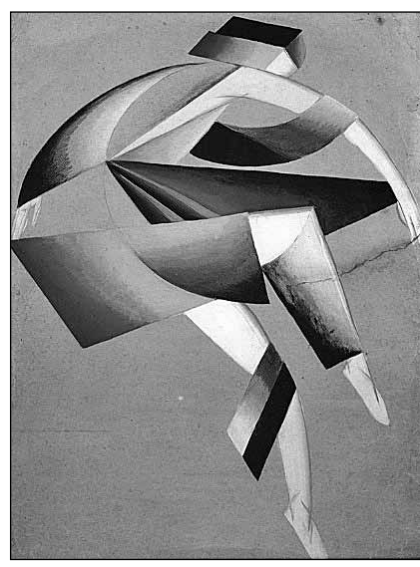
У музейних залах представлено 125 оригінальних робіт 13 художників, багато з яких було пізніше засуджено на заслання або розстріляно під час сталінського терору за нібито ворожі політичні переконання. Серед експонатів – 142 предмети, надані Музеєм театральності, музичного та кіномистецтва України в Києві, включно з ескізами костюмів, декорацій та гриму, фотографіями й оригіналами афіш того періоду.

Виставка, розгорнута в Українському музеї, вимальовує траєкторію, за якою можна простежити бурхливий розвиток сценографії театральності мистецтва України тодішньої пори – від експериментів з абстракцією в танці до вистав найбільш інноваційних режисерів на сценах Києва, Одеси й Харкова. Наголос зроблено на трьох аспектах української сценографії першої третини ХХ століття, кожен з яких віддзеркалює естетичні та соціально-культурні проблеми свого часу.

Перший аспект охоплює період сміливих спільних проєктів біля витоків експериментального театру й танцю, в яких художники кубофутуристичного спрямування Олександра Екстер і танцюристка та хореограф Броніслава Ніжинська здійснили справжню революцію на балетній сцені. Ці постаті добре відомі завдяки зусиллям істориків театру й танцю протягом останніх десятиліть. Виставка репрезентує й внесок протеже Екстер Вадима Меллера, згодом провідного декоратора мистецького об'єднання «Березіль», очолюваного режисером-новатором Лесем Курбасом. Узявши на озброєння експресіоністську драму (яка визначає дру-

А. Петрицький. Європейці (Ескіз до спектаклю «Газ». Київ, 1926 р.)

В. Меллер. Танцюрист у синьому (для балетної групи Б.Ніжинської, 1919 р.)

гий аспект виставки), естетику конструктивізму й актуальні соціальні проблеми, «Березіль» сформував особливий ландшафт українського театру. В апогеї свого розвитку українське театральне мистецтво нічим не поступалося найкращим виставам Ервіна Піскатора в Берліні чи Всеволода Меєрхольда в Москві. Проте вже 1933 року більшовицька влада закрила харківський «Березіль» і запроторила Курбаса до ГУЛАГу, де через кілька років і розстріляла. Репресіями й стратами радянський режим знищив ціле покоління українських митців першої половини ХХ століття. Пишний розквіт модерної української культури було перервано в його найвищій точці.

Український театр тієї доби вирізнявся тим, що використовував народну культуру України, в тому числі традиції й звичаї, народний одяг, вертеп, бурлеск козацької доби та злободенні ярмаркові дійства. Усе це авангардні митці перекладали на сучасну мову, вживаючи властиву формалізові гіперболу, жагучі барви та форми масової культури, щоб надати театрові жвавої, провокативної динаміки, створити мистецький форум, який був водночас і космополітичним, і виразно місцевим.

Цей третій, інспірований народним мистецтвом аспект виставки розкрито на прикладі найцікавіших робіт Анатолія Петрицького, вистав «Березоля», творчості Мат-

вія Драка, Марка Епштейна, Костя Єлеви, Бориса Косарева, Василя Кричевського, Маї (Милиці) Симашкевич, Олександра Хвостенка-Хвостова, Ніссона Шифрина, Валентина Шкляєва, які створювали оформлення також і для інших театрів України, в тому числі Єврейського театру в Одесі. Більшість виставлених творів – ескізи Вадима Меллера, нагородженого золотою медаллю на Міжнародній виставці сучасного й декоративного мистецтва в Парижі 1925 року. Наступного року його ескізи було представлено в «іноземній» та «радикально модерністичній» (видання «The Little Review», зима 1926 р.) секції Міжнародної театральної виставки в Нью-Йорку. Особливо підкреслено новаторський характер Меллерового оформлення до таких вистав «Березоля», як «Джиммі Гіґґінз» Ептона Синклера (1923), «Газ» Георга Кайзера (1923), «Золоте черево» Фернандо Кромелінка (1926) та естрадного ревію «Алло на хвилі 477» (1929).

Зрозуміло, що мистецтво не могло існувати поза суспільством. Виставка, відкрита в Українському музеї, дає також відчуття історичного контексту та підґрунтя. Коли Російська імперія розпалася під ударами революції 1917 року, ідейний авангард відповів енергійним відродженням національної культури. На вістрі цього процесу перебував театр. Після десятиліть

заборон і цензури українська мова нарешті зазвучала зі сцени, а переклади найкращих зразків світової драматургії – від «Царя Едипа» Софокла й «Макбета» Шекспіра до сучасної німецької драми – подарували глядачеві нові відчуття.

У 1920-х роках радянський уряд вдався до політики «українізації» в рамках поверхневого визнання самобутності культури народів СРСР. Це дало змогу використати національні мови й культивувати народні традиції для формування «радянської» ідентичності в національному контексті. Український театр розквітнув за цих умов, сягнувши вершини українського модерністського мистецтва. Незабаром, однак, триумф перетворився на трагедію. Політика, що, здавалося, сприяла популяризації національного мистецтва, в кінцевому підсумку виявилась підготовчим маневром для запланованого Сталіним знищення української еліти. У 1930-х роках сталося те, що пізніше отримало назву «розстріляного відродження». Можливість відчувати це, побачити і осмислити дає унікальна виставка «Інсценізація українського авангарду 1910-1920-х років», розгорнута в Українському музеї в Нью-Йорку, яка триватиме до 13 вересня 2015 року.

Детальніша інформація:
www.ukrainianmuseum.org
Прес-служба Українського музею в Нью-Йорку

Дзеркало

СВІЧАДО

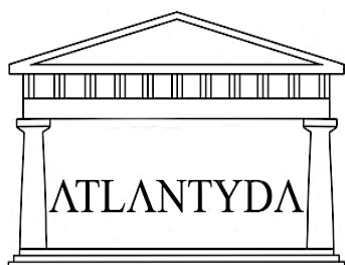

Хвилина томління – світанок застиг, наче вираз
Страждання на сірім, як постіль шпитальна, лиці.
Боронь тебе, Боже, в цю пору в свічадо дивитись -
Тебе там не буде. Натомість в легкім молоці
Проступить гортанний і темний розлам коридора -
І дивні вогні попливуть звідтіля, з глибини...
Хвилина вагання – мов віко у скрині Пандори
Завмерло, підважене: ще нічиєї вини
Нема, але є – невідступність тяжкої напасті.
Предмети, непевні себе, власний обрис намагають в млі...
Хвилина мовчання – іще не прокинулось птаство,
І грізно інакшим здається життя на Землі...

Оксана Забужко

ДОВКОЛА СВІТУ

Улітку 1968 року двоє океанологів з Маямського наукового музею побачили на дні Атлантики, поблизу одного з Багамських островів Біміні, на глибині шість метрів загадкові плити, викладені у формі прямолінійної дороги завдовжки з півкілометра. Обстеживши підводний шлях у безвість, вони зробили висновок, що ширина прямокутних блоків цих руїн сягає 5 метрів, товщина – місцями доходить до метра. За океанологами в 1970-ті, а потім у 1990-ті роки прийшли археологи й, провівши картографування та аерофотозйомку дна, дійшли висновку, що «Дорога Біміні», наймовірніше, це шлях до затопленої Атлантиди.

Науковці на тому не зупинилися й у новому тисячолітті, в 2005 році, озброївшись сучасним обладнанням, знайшли нові докази рукоутворності «Бімінського шляху» – численні кам'яні клини, підкладені під металеві блоки, які мали ширину до двох метрів й свідчили про те, що колись цей шлях був рівною поверхнею, і така

будова під силу лише велетням, гігантам, якими буцімто й були мешканці зниклої Атлантиди.

В науковому світі знову розгорілися дискусії довкола утаємниченої цивілізації. Загибла під водами океану Атлантида хвилює розуми мільйонів людей ось уже протягом майже 2500 років. Таємниця, вкрита туманом тисячоліть, сотень теорій і гіпотез. Першими згадками про Атлантиду вважаються «Діалоги» уславного давньогрецького філософа й історика Платона, де він згадує місцезнаходження «таємничого материка» в районі Гібралтарської протоки й зосереджується на описі життя й культури атлантів. Дивує точність, з якою Платон описує Атлантиду, її багаті міста і цивілізацію, яка піднялася на вищий рівень розвитку. За його словами, атланти – нащадки Посейдона, який був їхнім верховним божеством. У 1930-х роках завісу над таємницею Атлантиди привідкрив морський дослідник Едвард Кейс, який виявив в Атлантиці сліди загиблої цивілізації.

«Свідчення» про існування Атлантиди розкидано по всьому світу: в Піренеях, Марокко, Британському Гондурасі, Бермудському трикутнику, Криму, Багамах...

Чергове сенсаційне відкриття на цю тему на багамському острові Біміні привернуло увагу й південноафриканського мільярдера Сола Керцнера. Але поки вчені сперечалися, де могла знаходитися Атлантида, цей король готельної індустрії вирішив «віднайти» її на Райському острові посеред Багамського архіпелагу, де на той час вже існував невеличкий готель. Побудований британським підприємцем, він був збитковим, невідомим у світі і зовсім не виправдовував своєї назви Paradise (Рай).

Знаменитий курортний комплекс «Атлантис» на Райському острові (Багами)

ВІДНАЙДЕНА АТЛАНТИДА

Наша довідка: Атлантида (старогрецькою – Atlantis) – земля атлантів, велетнів, загадковий острів, про який розповів давньогрецький мислитель Платон, посилаючись на давньогіпетські перекази. За легендою, це була могутня держава, яка підкорила собі всі народи Середземномор'я, крім греків. Але за велінням Зевса, за надмірну гордість внаслідок землетрусу вона пішла під воду.

Вчені робили багато спроб встановити, чи існувала Атлантида насправді. Її часто ототожнювали з «островами блаженних», Америкою, Скандинавією, островами Егейського моря, островами поблизу Криму, зруйноване карфагенянами місто Тартес (місто етрусків) на півдні Іспанії тощо.

У 1998 році на Райському острові на Багамах було відкрито один з найбільших і найдорожчих у світі курортів Atlantis або офіційно Paradise Island Resort, який почали образно називати «віднайденною Атлантидою». Це ціле місто, де є все для прекрасного відпочинку й розваг. Він складається з п'яти готелів й комплексу розкішних вілл – Harbourside Resort.

хищатися, він записався до секції боксу й дуже скоро міг дати здачі кожному, хто цього не очікував. Після закінчення школи вступив до університету й вивчився на бухгалтера, але кар'єра бухгалтера його не приваблювала – надто нудно й жодної романтики. Одного дня він почув, що в місті Дурбані продається маленький збанкрутілий готель. 25-літній Сол позичає гроші, купує його й доволі швидко «розкручує». Азарт успіху підбиває його купити не особливо привабливий для бізнесменів шмат землі на північ від Дурбану. Він дивом знаходить інвесторів і будує перший в Південній Африці п'ятизірковий отель Beverly Hills – з кабаре, нічним клубом, басейнами... Й називає його Beverly Hills. Ніби-то на честь доньки. Але це не зовсім так. Його доньку справді звали Беверлі, але південноафриканський Beverly Hills з'явився на честь Беверлі-Гіллс голівудського, про який бізнесмен-початківець Соломон Керцнер тільки чув й ніколи там не бував. Але знаменита місцина настільки заповонила його уяву, що він вирішив «змодельовати» її і в Африці.

Уява Сола Керцнера справді йшла далеко. Наприкінці 1970-х років, коли йому належало вже з десяток розкішних готелів у Південно-Африканській Республіці, Гаррі Плеер, якого король туристичної індустрії хотів запросити в партнери, згадував, як він привів його до підніжжя кратера згаслого вулкану на самому півдні Африки й повідомив, що хоче побудувати тут найкращий у світі готель – з великим казино, парком, концертним залом, у якому співатимуть Френк Сінатра і Ширлі Бессі...

Гаррі, щоб не дуже ображати «божевільного мрійника», віддер зі свого модельного черевика шмат коров'яка, озирнувся довкола й сказав: «В Америці це називають польовим кексом. Польовий кекс – все, що ти тут знайдеш. Тут навіть немає води! Про які басейни й троянди ти говориш?!»

«Атлантис» у реальності

У Сола Керцнера з'явилася зовсім інша ідея. Вона народилася не в той момент, коли він вперше побачив Райський острів, сполучений мов струнами, двома мостами зі столичним Нессо, а багато раніше.

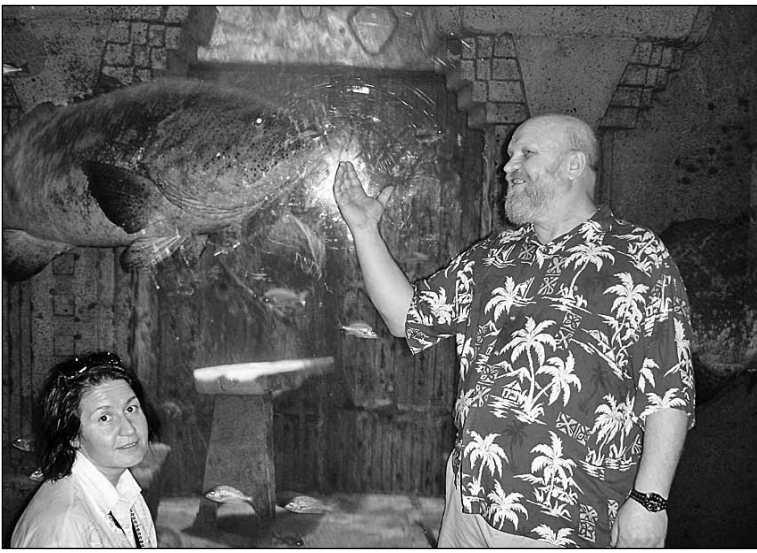
Історії заможних людей, так званих self-made (які зробили себе самі), схожі. Батьки Соломона Керцнера емігрували на початку минулого століття до Південної Африки, за одними даними,

з Литви, за, іншими, з України, з-під Одеси. Соломон же ніколи не цікавився своїм родоводом. Він згадує, що його батьки і три старші сестри розмовляли вдома на ідиш й знали кілька слів російськи.

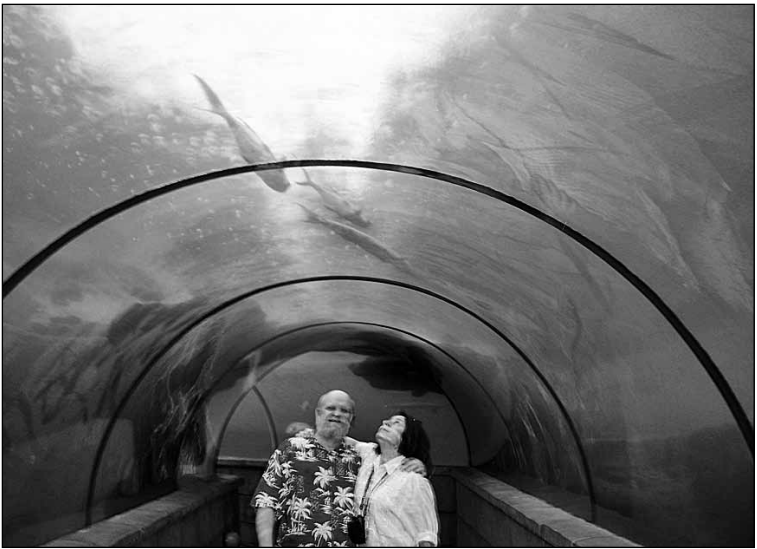
«Знаю, що батько був на фронті в Першу світову. Повернувшись у маленьке село, вони з матір'ю одружилися, потім емігрували», – розказував журналістам невеличкий на зріст чоловік, який до-

сягнув у своєму бізнесі найвищих висот.

Соломон Керцнер народився в 1935 році в Південно-Африканській Республіці, в околицях Йоганнесбургу. В школі зірок з неба не хватало, до того ж, худорлявому, невеличкому на зріст хлопчаків єврейського походження у сильніших товариствах не раз перепало. А допомогти було чекати ні від кого – в родині самі дівчата. Щоб навчитися за-

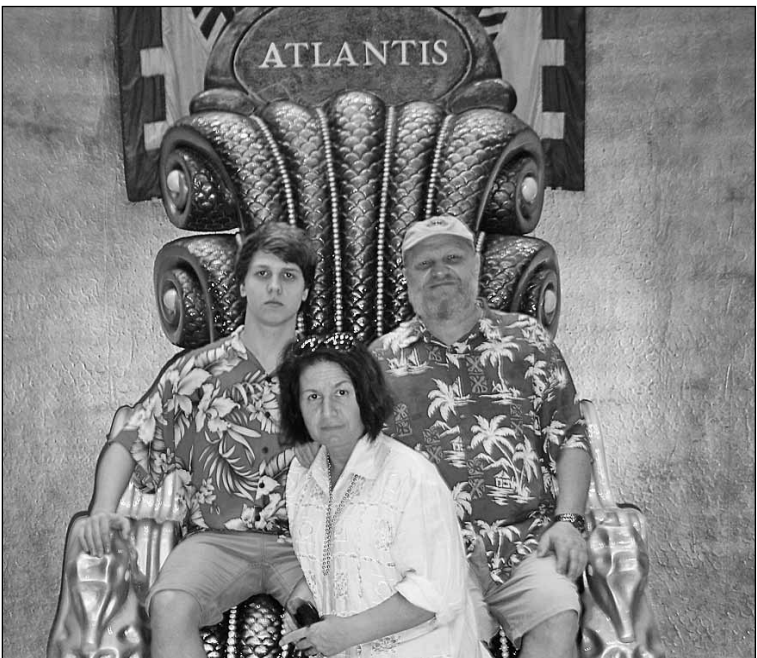
Знаменитий акваріум у «Атлантисі»

Тунелем в пошуках затопленої Атлантиди

Особлива окраса «Атлантиси» – люстри фірми Сваровські

Почесний трон для гостей «Атлантису»

Але Гаррі помилився. Сол Керцнер на тому «коров'яку» таки створив зелену рукотворну оазу – висадив мільйон дерев і море квітів, створив штучні озера, гольфові поля, чотири готелі й гігантську, на 6 тисяч глядачів, арену. На її відкритті в 1981 році співав легендарний Френк Синатра. За тиждень виступів він отримав 2 мільйони доларів, після чого публічно назвав Сола Керцнера «найгостиннішим чоловіком у світі».

Sunny City (Сонячне місто) – так називається та оаза на задвірках африканського материка, біля підніжжя згаслого вулкана. В 1974 році саме тут відбувався всепланетарний конкурс краси «Міс світу», і Сол Керцнер, звичайно ж, одружився на його королеві – першій красуні світу. Правда, після того був одружений ще тричі, але всіх наступних жінок обирав уже без допомоги журі.

Був час, коли його звинувачували в расизмі, бо готельний комплекс ніби-то розташовувався на території, організованій «за принципом чорної резервації». Був час, коли його звинувачували в хабарництві і наприкінці 1980-х він жив у Лондоні. Але продовжував створювати казино, в тому числі й у індіанських резерваціях. Так, наприклад, у 1996 році компанія Kerzner International відкрила в разам з Mohegan Tribal Authority в Коннектикуті величезне казино Mohegan Sun.

Велика розкіш, як це часто буває, сусидить з великим горем. У 1978 році покінула самогубством друга дружина Соломона Сильвія, в 2006-му над Домініканою розбився на гелікоптері його 42-літній син. Але бажання відбудувати нові й нові «втрачені світи» не відбили ані особисті трагедії, ані навіть вимушена імміграція до Великої Британії, куди довелося втікати з Південної Африки через бізнесові негаразди, які мали політичний підтекст. Однак з приходом до влади Нельсона Манделі (за деякими даними, магнат фінансував весілля його доньки) він повертається на батьківщину, вкладає гроші в добродійність і заслуговує довіру в новій владі. У 1992 році поряд з «Сонячним містом» з'явився ще грандіозніший палац, прикрашений казковими слонами, карколомними сценами полювання на гепардів, таємничими озерами, де електричні хвилі заколискують міфічних птахів і піднімають з глибин казкових риб.

З того часу Сол Керцнер виїшов далеко за межі Африки і його візитівкою стали зовсім не казино, а «втрачені світи». Розповідають, що на першу зустріч з дизайнерами, які мали б представити макет ще одного «втраченого світу», але віднайденого на Багамах, він запізнився на дві години. А коли побачив, що йому показують, кинув у гніві макет на підлогу, розтоптав і пішов геть.

«Для всіх моїх проектів важливий масштаб, – любить повторювати король готельного бізнесу. – Бо він дає можливість зрозуміти, до чого ти прагнеш...»

Через рік після публічного оголошення про нову ідею на багамському Райському острові світові явився перший курорт «Атлантис», який мав би імітувати руїни загадкової Атлантиди. Напевне, це відчуває кожен, хто сюди потрапляє. Але не відразу. Не з першого погляду. З острова Нью-Провіденс, який сусидить з Райським островом і сполучений з ним двома

мостами (один для заїзду на нього, інший – для зїзду) з першого погляду відкривається рожево-теракотовий замок... І це не ілюзія – всі готелі, збудовані компанією Kerzner International, схожі на замки.

Atlantis Paradise Island – курорт і велетенський водяний парк – офіційно відкрився в 1998 році. Спочатку – як Коралова і Пляжна вежі (Coral and Beach Towers), а потім після того, як було побудовано ще й Королівські вежі (Royal Towers), як «Атлантис». 28 березня 2007 року було відкрито 600-кімнатний люксовий готель The Cove Atlantis. Ще один – 497-кімнатний Reef Atlantis відчинив свої спальні, вітальні й ресторани 19 грудня 2007 року.

Життя в туристичному «Атлантисі» нагадує нью-йоркський вокзал Гранд-сентрал у час пік: притому, що ціни тут кусючі (вартість найскромнішого готельного номера – від 300-350 доларів за добу). А «палати» на 23-му поверсі в Королівських Вежах (Royal Bridge Suite) журнал «Форбс» назвав одними з найдорожчих готельних номерів у світі, де одна ніч коштує... 25 тисяч доларів. За цю «королівську ціну» гарантується вітальня площею 1250 кв. футів – з піаніно і двома розважальними центрами, ідальня із золотою люстрою в 22 карати, «незабутні» спальні, 12-футові вікна, з яких відкривається дивовижний краєвид на океан, 7 осіб обслуговуючого персоналу й багато-багато інших «королівських» послуг.

У багамський «Атлантис» компанія Kerzner International вклала мільярд доларів.

За розрахунками, проект був ризикований – щоб він окупився, тиждень в «Атлантисі» мав би коштувати в середньому 10 тисяч доларів. Але успіх перевершив усі сподівання: вже в 2003 році «Атлантис» на Райському острові приніс 145 мільйонів доларів чистого прибутку й залишив далеко позаду за прибутковістю мережу всіх шести butik-готелів One & Only.

Розгадка не в казино і не у фантастичному водяному парку з «пірамідами народу мая», і навіть не в комфортних номерах, а в самій ідеї відродження зниклої Атлантиди. «Ідея втраченого світу» притягує людей. Але світу прекрасного, особливо підводного. І це справді так.

Уводяному парку, спустившись до Амбасадорської лагуни, ми потрапили в шкляний тунель, немов у казку. Рухаючись ним заворожено спостерігаєш, як довкола тебе шугають хижі акули й електричні скати, а в численних закутках «пасуться отари» найчудернацькіших риб. Відчуття земної реальності в такі хвилини відсутнє, здається, що ти справді раптом потрапив у царство Посейдона й розчинився в ньому, перетворившись на одну з цих рибин. «Та що там шкляний тунель! – поділилася з нами враженнями одна знайома – вчителька нью-йоркської школи українознавства, яку ми випадково зустріли у «Кораловій вежі» готелю. – Мої діти сьогодні годину плавали з дельфінами! Оце відчуття! Оце враження! На все життя!»

Але «царство Посейдона» – лише частинка загадкового світу. У «Атлантисі» можна побачити один з найбільших у світі акваріумів, який складається з 14 лагун, містить 8 мільйонів галонів солоної води, в якій живуть більш ніж 50 тисяч різних риб, молюсків,

коралів, що представляють 250 морських видів живої природи. Щоб побачити «затоплену Атлантиду», ми замовили вечерю в розкішному ресторані «Great Hall of Waters». Його прозорі високі стіни, з яких незнайомих відвідувачів роздивляються баракуди, риби-пилки, медузи та інші мешканці океану й які служать початком знаменитого на всю планету багамського акваріуму, зробленого у вигляді підводного лабіринту, ведуть до залишків старезних кораблів, піратських скринь із загublеними ключами, античних колон з фрагментами колись прекрасних скульптур... Переходячи від однієї лагуни до іншої й споглядаючи дивовижне підводне царство, ловиш себе на думці: а можливо, й справді загадкова Атлантида існувала колись саме тут.

Король туристичного бізнесу Сол Керцнер вирішив повторити цю ідею в Арабських Еміратах. «Атлантис-2» на 1500 місць було побудовано на 46 гектарах. Проект обійшовся в півтора мільярда доларів. Щоб відкрити «Атлантис» у Дубаї, Керцнер насипав рукотворний острів під назвою Пальма. А на ньому, звичайно ж, помпезний рожевий палац з вежами в арабському стилі, гігантський акваріум зі скарбами зниклої Атлантиди, дельфінарії, розкішні пляжі, навіть підводні готельні номери за шкляними стінами... Курорт відкрився 24 вересня 2008 року. І першими, хто його облюбував, були... «новорускіє» з пострадянської Росії, у яких кишені набиті краденими грішми. Під час відкриття небо над Дубаєм осяяв 15-хвилинний салют – у сім разів яскравіший, ніж під час церемонії відкриття Олімпійських ігор в Пекіні в 2008 році.

Ми згадували про це, прогулюючись за день до відїзду до холодного Нью-Йорка, вдивляючись у вечірнє небо, яке було не менш прекрасне, ніж світ рукотворної Атлантиди з живим рибним царством. Atlantis Paradise Island проводжав нас дощем. Як, напевне, й належить зниклій у водяній безодні Атлантиді...

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський
Нью-Йорк – Порт
Канаверал – Багами**

**Життя без подорожей
неймовірно нудне й
нецікаве. Але вирушати в
дорогу наванта не варто - побутові й дорожні
проблеми можуть зіпсувати всю вашу відпустку.
Краще зверніться по допомогу до туристичної
агенції New Tours, яка по-
лагодить всі проблеми і
зробить вашу поїздку незабутньою. Тисячі маршрутів в Америці та світі.**

**Телефон для довідок:
(718) 934-7644
або зайти на сайт:
www.newtours.us**

**ХОЧЕТЕ МАТИ АВТОРСЬКИЙ, СУЧАСНИЙ,
НАСИЧЕНИЙ ІНФОРМАЦІЄЮ ЧАСОПИС –
ПЕРЕДПЛАТИТИ "НОВУ ГАЗЕТУ"!**

NOVA ГАЗЕТА

продовжує передплату

Передплатна ціна:

На рік	-	80 доларів
На півроку	-	40 доларів
На три місяці	-	25 доларів

**Виріжте цей купон і разом з чеком або
"мані-ордером" надішліть до редакції за адресою:
64-15 DIETERLE CRES., REGO PARK, NY 11374**

КУПОН ПЕРЕДПЛАТИ

Прошу передплатити для мене _____
(вказати прізвище та ім'я)

"Нову газету" на _____
(вказати термін)

І надсилати за адресою _____

_____ (вказати точну поштову адресу)

Чек ("мані-ордер") на суму _____ додається
(вказати точну суму)

EAST VILLAGE MEAT MARKET

J. Baczynsky

Найпопулярніший у Нью-Йорку
український м'ясний магазин пропонує
широкий вибір вуджених домашніх ковбас та
свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів
української та європейської кухні.

Tel. (212) 228 - 5590

Fax (212) 979 - 6593

E-mail: Eastvillagemeats@hotmail.com

139 2nd Ave. (Bet. 8th and 9th Streets)
NEW YORK, NY 10003

Store Hours Monday – Thursday 8:00 am – 6:00 pm
Friday 8:00 am – 7:00 pm
Saturday 8:00 am – 6:00 pm

VISA • MASTERCARD • ACCEPTED

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

Hoshovsky Law Firm, 347 Fifth Avenue, Suite 1009, New York, NY 10016
(212) 532-8600 (212) 532-8601 Fax: (212) 208-4509

ПРОПОЗИЦІЯ ПРАЦІ

Будинок відпочинку «Ксеня» в Кетскільських горах,
який активно діє цілий рік, шукає подружню пару
середнього віку з легальним статусом в Америці –
для господарської роботи та обслуговування в ресторані.
Забезпечуємо платнею, проживанням та харчуванням.

Додаткова інформація за телефоном: (518) 263-4391

ДИЗАЙН: ВЕРСТКА

МАКЕТУВАННЯ

Професійний дизайнер з великим досвідом роботи пропонує свої послуги
в оформленні рекламних буклетів, брошур, книг, постерів та ін.

Детальна інформація в редакції газети.

"Нова газета" -
український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор -
Валентин Лабунський
Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрас
Власний кореспондент в Україні - **Василь Туглук**
Дизайн - **Ukrainian Media Group, Inc.**

РЕКЛАМА І ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
718-275-2503, 917-324-0359
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.
Адреса редакції:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly
Established October 2008 in New York.
Publisher and editor-in-chief -
Valentyn Labunsky
Correspondent in USA -
Kateryna Kindras
Correspondent in Ukraine -
Vasyl Tuhluk
Design - **Ukrainian Media Group, Inc.**

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.
Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads
Editorial Office:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Advertising Department: Tel.: 917-324-0359
E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com
Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO
Ціна договірної

Брати! Будем жити!

УКРАЇНСЬКА
КАПЕЛЯ
БАНДУРИСТІВ

ОЛЕГ МАХЛАЙ | МИСТЕЦЬКИЙ КЕРІВНИК ТА ДИРИГЕНТ

Концерт - Шануючи Тараса Шевченка 1814 - 2015

13 березня, п'ятниця, 7:00 год. вечора – Український центр, Пасейк (штат Нью-Джерсі)

14 березня, субота, 6:00 год. вечора – Семінарія отців-василіян, Стемфорд (штат Коннектикут)

15 березня, неділя, 2:30 год. по полудні – Hochstein School of Music, Рочестер (штат Нью-Йорк)

18 квітня, субота, 6:30 год. вечора – Cleveland Museum of Art, Клівленд (штат Огайо)

УКРАЇНСЬКА КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ ім. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Квиток можна купити на вебсайті: www.bandura.org або в Українській Централі 973-473-3379

За додатковою інформацією відвідайте: bandura.org або зателефонуйте: 917-559-8629

Користайте тепер -
ціни на нерухомостях низькі,
а відсотки та умови на мортгеджах вигідні!

Звертайтеся до Кредитівки Самопоміч Нью Йорк

3.45%*

незмінний відсоток -
15-ти річний термін

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

Головне бюро: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org

Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Вигідно росташовані філії:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636 ♦ **UNIONDALE:** 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097 ♦ **ASTORIA:** 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458 ♦ **LINDENHURST:** 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

*Потрібно 20% завдатку; 1-4 родинний дім для вжитку домовласника; без нараховування точок (no points); нема штрафу за передчасне сплатення позички; 180 місяців до сплати; \$1,000 позичка коштує \$7.12. Відсотки на позичках можуть змінитись в будь-який час без попереднього повідомлення.